

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

TRUYỆN THIẾU NGHỊ

TỪ CÁI BAO TẢI ƯỚT

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

Vào năm học rồi, nhưng cái máy bơm nước không cánh mà bay nhà chú Hoa thương binh, hàng xóm của Minh "tổ cú" và Quang "sọt" khiến các trinh sát không thể làm ngơ. Vụ án "KM-8" tuy điều tra gặp không ít khó khăn, rắc rối, song cũng nhiều tình tiết ly kỳ, thú vị. Đến nỗi Sơn "mặt già" phải hy sinh cả đầu "cua" và Hạnh "chè đậu" suốt nửa phang nhằm ông anh "nuôi" một chương chí tử.

Đón đọc tập sau:

"*Những hạt thủy tinh đáng*", vụ án bắt đầu bằng tính đa nghi "Tào tháo" của Quang "sọt". Nhưng không phải thủy tinh thật đâu nhé...

NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

LÊ TẤN HIẾN
NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ

TRUYỆN CHUYỆN CƯỜI

MUỘN HẠT THỦY TINH ĐÁNG

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

G21

Giá : 3500 đ

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

TỪ CÁI BAO TẢI UỚT

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

CÁI ĐÀI "CHẾT" VÀ CON CHUỘT SỐNG

Trở lại với tổ trình sát Tùng "khềnh" và Tuyết Mèo con. Ngoài phát hiện thêm một chú lòi bán sách giáo khoa, mua được mấy chục cuốn chuẩn bị cho "Tủ sách giúp đỡ các bạn khó khăn", Mèo Con còn mua thêm được một cái đài hồng như chúng ta đã biết.

Ngay chiều hôm ấy, Tuyết ôm cái đài sang nhà Sáng "lợn".

- Cậu vác cái gì đi đâu đấy ? - Sáng hỏi.

- Cái ra-đi-ô hồng, tớ mua được trong chuyến đi thị sát vương quốc đồng nát sáng nay đây... - Tuyết trả lời.

- Đồ người ta thái ra, dùng sao được nữa mà mua làm gì ?...

- Có việc cần nhờ đến sở trường ông cán sự lý đây. Tớ nhờ cậu kiểm tra hộ xem cái loa của nó còn tốt không. Nếu còn dùng được, nghiên cứu, chế tạo cho tớ một cái "micro phon" giống như của cậu gắn ở cửa ấy, nhưng tớ nối sang nhà Hạnh "chè đậu" cơ. Phương tiện thông tin liên lạc hiện đại mà...

- Sẵn sàng thôi ! Sáng kiến hay đấy. Nhưng để tớ lấy điện cắm thử xem nó còn tốt không đã... Đợi đấy, tớ thử luôn nhé...

Được gãi đúng sở trường, Sáng "lợn" xăng xai đặt cái đài xuống giữa bàn, loay hoay nối, cắm điện ngay. Điện cắm vào, chẳng thấy cái đài ọ ẹ lên tiếng nào. Sáng lấy tay đập lia lịa vào ba, bốn bên ngoài cái vỏ đài, ghé tận tai vào nghe ngóng, rồi quay ra Tuyết, lắc đầu :

- Cái đài này "chết" hẳn rồi !

- Thì ai chẳng biết là "chết", chết thì người ta mới bán cho hàng đồng nát chứ. Tớ chỉ muốn nhờ cậu xem riêng cái loa còn dùng được không thôi...

- Vậy thì phải mở ra xem, lấy đồng hồ đo kiểm tra thì mới biết được nó đứt hay hỏng ở chỗ nào mới chữa được chứ...

- Cậu kiểm tra luôn hộ tớ đi...

Sáng sốt sắng mang túi đồ nghề ra, ngồi xuống bàn, xoay vít mở nắp sau cái Ra-di-ô,

về rất thành thạo. Tuyết Mèo con bắc ghế ngồi bên cạnh, theo dõi từng chi tiết, chăm chú...

Cái nắp đài được mở ra. Sáng "lợn" nghiêng đầu nhìn khắp bên trong, rồi bất chợt bật cười, "à" lên một tiếng :

- Đây rồi ! Tìm ra bệnh rồi !... Đây chính là nguyên nhân dây điện bị đứt đây...

- Tìm ra rồi à, hay quá, thế thì sửa ngay cho tớ đi...

- Cậu có muốn "xem" nguyên nhân vì sao nó hỏng không ?

- Ừ ! Chỉ cho tớ xem với...

Sáng "lợn" mồm mỉm cười, rón rén thò tay vào trong cái đài, bảo :

- Nhưng đòi xem, thì không được kêu nhé !...

- !!!... (Tuyết chưa hiểu Sáng định nói gì).

Bất chợt, Sáng nhấc tay lên, giơ cao ngang mặt. Trên tay Sáng, xách ngược đuôi một con chuột, bằng cái củ cải con. Nó vẫn còn sống, cong người giãy giụa dưới tay cu "lợn".

Khỏi phải nói, chắc các bạn cũng biết Tuyết Mèo con như thế nào. Đến con gián cô nàng còn sợ như sợ... cộp ấy, nói gì đến chuột. Tuyết kinh hoàng thét rú lên, ngồi thụp xuống đất, chui tọt ngay vào gầm bàn, run cầm cập...

Sáng "lợn" hạ thấp con chuột xuống, giờ trước gầm bàn, quay quay làm chú "chí nhất" kêu rít lên "chít chít", cong cớn giãy giụa, quặp cả vào tay Sáng, càng làm cho Tuyết thêm khiếp đảm.

- Trời đất ơi ! Thế mà cũng đòi mang tên Mèo Con ! Mèo con mà lại sợ chuột... Trinh sát đặc nhiệm gì mà nhất gan thế, phải bạo dạn, dũng cảm lên chứ. Này, cậu cầm lấy nó mang ra vứt đi... này...

Thấy bị chê là nhất gan, lại kích động đến đành dự "trinh sát", Mèo Con cũng thấy ngượng ngượng, lấy lại chút bình tĩnh, chống chế :

- Còn lâu, tớ sợ là sợ bản thôi, chứ sợ gì chuột...

- Thế thì cầm lấy, vứt ra sọt rác hộ tớ...

Mèo Con giấu đầu hở đuôi :

- Nhưng, nó vẫn còn sống !...

- Khó gì đâu, cậu quật mạnh một cái xuống đất là nó chết ngay thôi mà...

- Tớ,... tớ chưa làm bao giờ...

Sáng vung tay cao, quật mạnh con chuột xuống đất nghe đánh "đét" một cái. Con chuột chết ngay, nằm bất động. Cậu giải thích :

- Thương tiếc gì con chuột, nó là giống phá hại, chẳng ích lợi gì. Thóc lúa, cây trồng, đồ đạc, quần áo... ngay cả đến cái đài điện cũng bị nó chui vào cắn phá như cậu

thấy đấy, ngoài ra nó còn là con vật truyền bệnh nữa, thì không tiêu diệt, còn để làm gì... Đấy, cậu nhặt mang ra vứt nó đi...

Vẫn ngồi gọn lỏn trong gầm bàn, Tuyết ngân ngữ :

- Thôi, cậu đang tiện tay, vứt đi luôn... hộ tớ...

Sáng thấy Tuyết nãy giờ, tuy nói chuyện nhưng mắt vẫn nào có dám nhìn vào con chuột, cậu muốn nhân cơ hội "luyện" cho Mèo Con bớt sợ... chuột và bạo dạn hơn một chút, cậu thùng thẳng :

- Nếu cậu không dọn giúp tớ xác con chuột, tớ cũng không chữa cái loa và làm "mi-crô" điện thoại cho cậu nữa. Tùy đấy, chọn đằng nào thì chọn...

Tuyết thấy Sáng dọa không làm cho mình nữa, vội vàng nhắm mắt nhắm mũi chạy đi tìm cái xẻng hót rác và chiếc chổi tre, bứng xác chú chuột, chôn ra sau vườn. Chỉ có thế mà sau đó cô nàng lấy xà phòng ngồi cọ rửa hai bàn tay đến mười lăm phút mới xong...

*

Suốt một buổi sáng hôm ấy, Sáng "lợn" tháo hẳn chiếc loa ra khỏi vỏ đài, loay hoay

đo đo, hàn hàn, mồ hôi lâm lâm trên trán. Sau khi thử đi thử lại không biết đến bao nhiêu lần qua cái đài của nhà mình, chiếc loa hồng đã bắt đầu "rè rè" mấy tiếng, Sáng "lợn" reo lên bảo Mèo Con :

- Thành công rồi ! Cuối cùng hóa ra chỉ đứt một sợi dây và bật cái mối hàn. Như vậy, chắc chắn nó có thể kêu được, chỉ phải chỉnh một tí nữa thôi...

- Nhưng... tớ mới chỉ thấy nó "rè rè" chứ có nghe thấy gì đâu...

- Thôi được rồi, cậu cứ yên tâm đi, tớ bảo đảm sẽ làm cho nó truyền rõ âm thanh là được chứ gì. Xin hẹn cậu sáng mai đến để nói thử luôn. Được chưa ?

Nghe ông bạn cán sự vật lý tài hoa nói như đinh đóng cột, Mèo Con yên tâm lắm. Trước khi về, cô còn dặn với lại Sáng :

- Nhưng tuyệt đối chưa cho bọn chúng nó biết nhé. Bao giờ chắc chắn thành công hãy hay. Lúc đó, tớ đã có ý định cả nhóm đều sẽ trang bị "máy liên lạc", mua bằng tiền quỹ đặc nhiệm, đối với những cậu nhà ở gần nhau như Minh "tổ cú" và Quang "sọt". Tớ, Hạnh "chè đậu" và Tùng "khểnh", Sơn "mặt già" và cậu, rồi Sơn "sọ" muốn liên lạc với nhau, lúc đó chỉ việc ngồi ở nhà bấm máy rồi nói vào mi-crô là xong, thật là tuyệt vời và thú vị ! Tớ bảo đảm đứa nào cũng thích cho mà xem...

- Nhưng mà... kiếm ở đâu ra được lắm đài hồng mà lấy loa thế ?

- Cậu yên tâm, ở bất cứ "vương quốc đồng nát" nào cũng có thể dễ dàng tìm thấy... Thôi tớ về đây. Chúc cậu thành công!

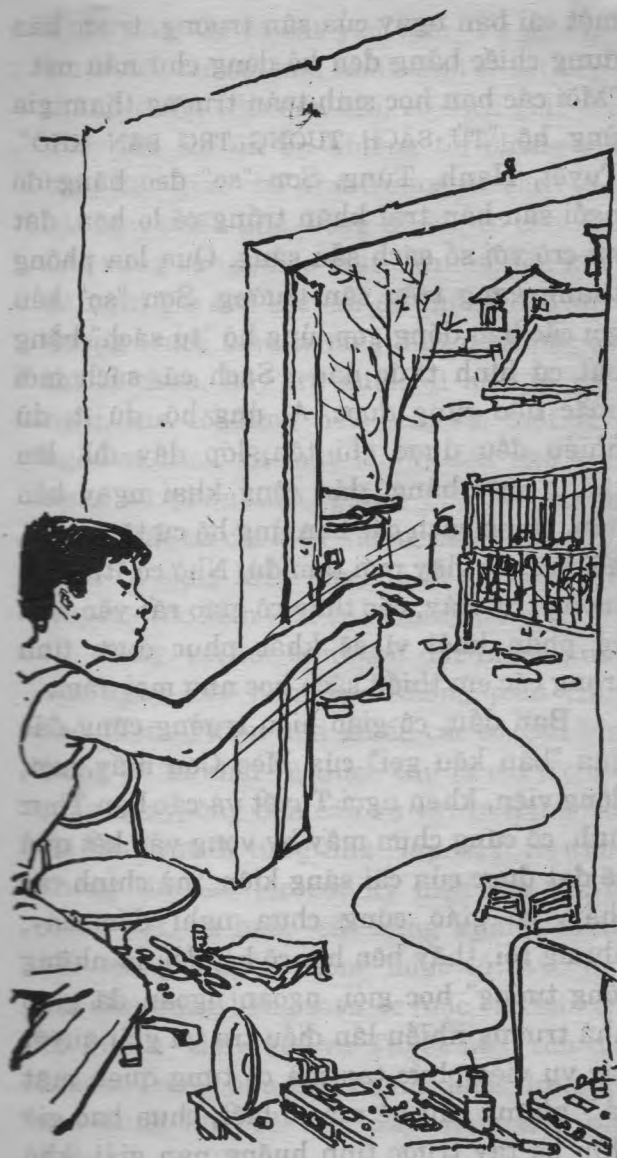
118

NIỀM VUI NGÀY KHAI TRƯỜNG

Sang đến năm học này, các trình sát đặc nhiệm đã lên thêm một lớp. Sơn "sọ", Sơn "mặt già", Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khểnh" đường đường đã là học sinh lớp 8 chứ nào có ít ỏi gì. Buồn cười lắm, tuổi học trò có những cái "ngưỡng" tự đặt ra, rất lạ. Nghe là lớp bảy thì vẫn cảm thấy bé bé thế nào ấy, hình như vẫn còn gọi là trẻ con. Nhưng lên đến lớp 8, thì "vênh" lắm. Ngay khi đứng xếp hàng trong sân trường, đã cảm thấy cái đầu mình cao trội hơn hẳn hội lớp 5 lớp 6, ra dáng bậc đàn

anh đàn chị cùng với khối lớp 9 lắm rồi. Cho nên, với riêng Tuyết Mèo con và Hạnh "chè đậu", mặc dù đứng sát tường để cái thước trên đầu mà đo, hai cô chẳng thua kém 6 cậu chàng nhà mình mấy... ly (con gái mà), nhưng dẫu gì thì năm nay mới lên lớp 7, chưa chạm tới cái "ngưỡng" kia, thành ra Tuyết, Hạnh bỗng trở nên "bé bỏng" hơn trước sáu cậu, mỗi khi gặp nhau ở trường. Nói là ở trường thôi, vì ở nhà lại khác, nhất là mỗi lần họp nhóm để điều tra vụ án, thì hai cái đầu vẫn thua sáu cậu bạn trai về chiều cao ấy, lại đáng nể lắm, nhiều khi còn xứng đáng bậc... đàn chị là khác.

Chả thế mà năm nay, ngay trong lễ khai giảng, tên Tuyết Mèo con được cô giáo hiệu trưởng nêu lên trước toàn trường như một tấm gương đầu tiên của năm học, về thành tích đã có sáng kiến cùng các bạn lập ra "Tủ sách tương trợ bạn khó" của nhà trường. Trong ngày đầu năm, sổ sách Tuyết và nhóm đặc nhiệm dùng tiền quỹ để mua, cùng với sổ sách vận động các bạn đóng góp ủng hộ mấy ngày trước khai giảng đã lên tới mấy trăm cuốn. Cũng phải kể lại đôi dòng chữ nhĩ. Trong tuần lễ các bạn rục rịch đến trường nhận lớp, nhận cô, xem lịch học, chép nội quy, tập xếp hàng... chuẩn bị cho ngày khai trường, Tuyết xin phép thầy cô, bàn với nhóm đặc nhiệm kế hoạch, rồi kê

một cái bàn ngay cửa sân trường, trước bàn
đựng chiếc bảng đen kẻ dòng chữ nắn nót :
"Mời các bạn học sinh toàn trường tham gia
ủng hộ "TỦ SÁCH TUƠNG TRỢ BẠN KHÓ".
Tuyết, Hạnh, Tùng, Sơn "sọ" đeo băng đỏ
ngồi sau bàn trái khăn trắng có lọ hoa, đặt
mi-crô với sổ sách sẵn sàng. Qua loa phóng
thanh vang trên sân trường, Sơn "sọ" kêu
gọi các bạn đóng góp, ủng hộ "tủ sách" bằng
bất cứ hình thức nào : Sách cũ, sách mới
hoặc tiền cũng được. Ai ủng hộ, dù ít, dù
nhiều đều được ghi tên, lớp đầy đủ, lên
thành một bảng, dán công khai ngay bên
bàn. Danh sách các bạn ủng hộ cứ tăng dần,
nổi mấy tờ giấy mới tạm đủ. Nhờ có "tủ sách
tương trợ" này, các thầy cô giáo rất yên tâm
và phấn khởi vì sẽ khắc phục được tình
trạng các em thiếu sách học như mọi năm.

Ban đầu, cô giáo hiệu trưởng cũng đảo
qua "bàn kêu gọi" của Mèo Con mấy lượt,
động viên, khen ngợi Tuyết và các bạn. Thực
tình, cô cũng chưa mấy hy vọng vào kết quả
sẽ đạt được của cái sáng kiến, mà chính các
thầy, cô giáo cũng chưa nghĩ đến này,
nhưng rồi, thấy bên hai cô bé, đều là những
"ông tướng" học giỏi, ngoan ngoãn đã giúp
nhà trường nhiều lần điều tra và giải quyết
các vụ việc phức tạp mà cô từng quen mặt
cả - những cậu bé mà cô biết, chưa bao giờ
chịu bó tay trước tình huống nan giải, khó

khăn nào, thì cô rất yên tâm. Tự nhiên, cô
tin ở việc các em làm nhất định sẽ tốt đẹp và
thành công. Cho đến khi, sổ sách giáo khoa
được các em ùn ùn khiêng tới phòng giám
hiệu bàn giao cho nhà trường để chuyển tới
các bạn thiếu khó, bỗng nhiên, cô cảm động
đến rung rung khóe mắt. Nhưng đến khi cô
đề nghị ghi tên các em để thông báo tuyên
dương trước toàn trường đầu năm học mới,
thì lạ chưa, bấy trẻ xúm lại năn nỉ và đề
nghị, xin cô đừng nêu tên, với một lý do
nghiêm túc : Bí mật ! Mãi đến sau cùng,
nghe cô phân tích, giảng giải, chúng mới
chịu nhất trí chỉ biểu dương một bạn có công
nghĩ ra sáng kiến này, đó là : Nguyễn Thị
Tuyết - tức Mèo Con của chúng ta.

Song, với các trình sát đặc-nhiệm, niềm
vui ngày đầu năm học không phải chỉ có
thế. Một sự kiện nữa khiến các cô, cậu bưng
bưng phấn khởi và thích thú là chỉ trong có
mấy ngày, ông bạn cán sự vật lý Sáng "lợn"
đã lần lượt đi từng nhà "lắp đặt" hệ thống
thông tin liên lạc cực kỳ hiện đại cho các
trình sát, và buổi "cắt băng khánh thành"
nổi mạng truyền thông được tổ chức ngay
tại nhà Sáng bằng món ốc luộc và cháo chai
do Hạnh "chè đậu" và Tuyết Mèo con đảm
trách. Trong bữa tiệc không phải dùng đĩa
mà dùng kim và thìa này, Mèo Con phát
biểu :

- Chúng tớ quyết định làm món ốc luộc với ý nghĩa ngược lại : là tuy ăn ốc, nhưng từ hôm nay chúng mình không phải "nói mò" nữa, mà sẽ nói đàng hoàng qua hệ thống "điện thoại hữu tuyến" của nhóm đặc nhiệm C21. Như vậy, từ nay, nếu cần thông tin liên lạc gì với nhau, chúng mình đã có một sơ đồ mạng truyền thông như sau : Có hai hình tam giác và một chữ I. Ba góc của tam giác thứ nhất gồm các cậu Sơn "sọ" - Sáng và Sơn "mặt già"; của hình tam giác thứ hai là : Tớ - Tùng và Hạnh; của chữ I thì hai đầu là Minh "tổ cú" và Quang "sọt". Có nghĩa, ta chia làm 3 cụm, mỗi cụm đều đã có đường dây (tạm gọi là điện thoại) liên lạc với nhau. Nhưng để liên lạc được giữa các cụm, hiện mới chỉ có cụm tam giác của Sơn "mặt già" và chữ I của Minh "tổ cú" là truyền tin cho nhau được, vì nhà hai cậu này đã có máy điện thoại. Còn cụm của tớ với hai cậu kia của các cậu thì chưa...

Sáng nghe đến đây, nói xen vào :

- Vì thiếu dây điện. Từ khu E nhà Tùng "khềnh" đến khu C nhà Minh và Quang, nếu muốn mắc phải tốn đến vài trăm mét dây điện, nhiều tiền lắm. Hai nữa, cứ cho là có đủ dây chẳng nữa thì cái loa của tớ cũng... chưa chắc đã nghe thấy gì. Máy phóng thanh của bọn mình đều là đồ tận dụng, hỏng, sửa chữa lại, thậm chí tháo ra

từ đồ chơi, công suất yếu lắm, không truyền xa được. Thôi, ta đành chấp nhận như thế vậy.. Bước đầu, với mấy cái mi-crô và loa này, bọn mình có việc gì cần thông báo với nhau không lo bị chậm trễ nữa, đỡ mất công đi lại, tiết kiệm được thời gian... là mừng rồi!

Quang "sọt" đã khêu hết đĩa ốc trước mặt, mở chai nước "Pépsi", rót ra cốc, cầm lên, đồng dục :

- Nâng cốc chúc khánh thành hệ thống liên lạc lý tưởng của nhóm đặc nhiệm ! Chúc thành công của cậu cán sự vật lý - kỹ sư điện tử tương lai ! Quả là thông tin hiện đại cực kỳ giá trị và tác dụng, tớ vừa nghe Minh "tổ cú" nhắn sang qua mi-crô, tức tốc đến ngay nhà Sáng, kết quả là... sờ đĩa ốc luộc vẫn còn nóng bỏng tay. Chưa biết trong điều tra phá án, mạng "điện thoại hữu tuyến" sẽ có ích lợi như thế nào, nhưng về việc tổ chức liên hoan thì quả là tiện lợi, chẳng còn lo món gì bị nguội cả.

Mới nghe, có thể các bạn chưa tưởng tượng nổi cái mạng thông tin liên lạc mà cu Sáng nhà ta thiết kế như thế nào cả. Có lẽ cũng phải kể qua vài nét nhé.

Sau hôm Tùng "khềnh" và Mèo Con tiếp cận vương quốc đồng nát, cái đài "chiến lợi phẩm" mà Tuyết tha về đã được Sáng "lợn" nghiên cứu, chế tạo theo sáng kiến của

Tuyệt Mèo con. Suốt từ lúc Mèo Con đến cho đến tận tối khuya, Sáng ngồi ôm lấy cái bàn đồ nghề của mình say sưa và cuốn hút. Vì quả thật, vừa nghe ý kiến của Mèo Con, Sáng đã bị hấp dẫn ngay. Bấy lâu nay, mãi theo đuổi điều tra các vụ án, chẳng mấy khi Sáng táy máy tháo lắp, chế tạo thêm được công trình gì mới cả, mặc dù trước đây, một ngày mà không sờ đến cái mỏ hàn hoặc chiếc tuốc-nơ-vít thì cậu ta khó chịu lắm.

Sáng tháo bộ loa ở cái ra-đi-ô cũ, nối dây, hàn lại những mối bị bong và chỉnh cho đến khi nối thử vào cái đài thật, chiếc loa phát âm thanh nghiêm chỉnh như chẳng hề hỏng hóc gì. Xong xuôi, cậu lắp cái mi-crô của cái điện thoại hồng mua được ở hàng đồ cũ nối vào bộ khuếch đại của cái ra-đi-ô phát ra loa, kết quả thật bất ngờ, tuy âm thanh phát ra loa không được to, rõ như nghe đài trên làn sóng điện, nhưng cũng đủ để người ngồi bên cạnh nghe thấy. Nói thì có vẻ đơn giản vậy, nhưng từng công đoạn nối, thử, Sáng phải làm đi làm lại không biết đến bao nhiêu lần. Tỷ dụ ngay cái bước cuối cùng, là thử loa, cũng cực kỳ khó khăn và rắc rối. Nhà thì chỉ có mỗi một mình, không lẽ sang gọi cậu hàng xóm sang "A-lô" thử. Mà đây là công trình bí mật cơ mà, không thể nhờ người ngoài được. Bí quá, Sáng ngồi bóp trán nghĩ kế. Cuối cùng, cậu lấy một sợi dây

điện dài nối vào cái mi-crô rồi buộc ra ngoài chuồng gà ở cuối sân, đầu dây kia cậu nối qua bộ khuếch đại ra loa đặt ở trong nhà, sau đó Sáng khép kín hết các cửa kính, cầm viên đá ném mạnh về phía song chuồng gà. Máy con gà bị bất ngờ, sợ quá "quác" lên, rồi cứ thế "cục tác, cục... cục !" liên hồi. Chỉ chờ có thế, Sáng đóng cửa, bật máy. "Ồi ! Tuyệt ! Thành công rồi !" Tiếng chú gà "cục tác"... bắt qua mi-crô phát qua cái loa rõ mồn một.

Vậy là, sau khi ê-kíp sản xuất máy điện thoại hữu tuyến Tuyệt Mèo con - Sáng "lợn" chạy thử thành công tổ máy số 1, hai cô cậu chưa báo tin gì cho nhóm biết, mà rủ nhau bỏ một buổi sáng, đi lùng sục các hàng đồng nát, đồ điện, chợ giời... mua được thêm 7 cái loa và bộ phận khuếch đại trong các đài điện hồng, Sáng cẩn thận mang theo cả đồng hồ đo điện để kiểm tra, thấy "thông mạch" thì mới mua. Cả Sáng và Tuyệt đều quyết định "bỏ" con lợn nhựa đựng tiền tiết kiệm của mình ra, góp vào chi cho việc mua sắm này. Hai ngày sau nữa, cứ rập khuôn theo "tổ máy" đầu, Sáng làm việc liên tục, có cả phụ tá Mèo Con giúp đỡ, cả tám bộ "mi-crô phon" lần lượt được lắp đặt thành công trong niềm vui mừng của hai cô cậu ham tìm hiểu ấy.

Ngày buổi họp tối, làm như chưa có trong tay cái gì, Mèo Con ướm lời trước cả nhóm :

- Nếu như làm được một hệ thống điện thoại liên lạc được từ nhà này sang nhà kia giữa các trình sát trong nhóm, thì các cậu có khoái không ?

Minh "tổ cú" hỏi luôn :

- Cụ thể là thế nào ? Tớ chưa hiểu...

- Nghĩa là... ví dụ, nếu cậu muốn báo tin hay nhắn gì cho cậu Quang cùng khu nhà chẳng hạn, thì chỉ cần ấn nút chuông, rồi nói công tắc điện và nói vào máy, ở nhà Quang nghe chuông báo, chỉ việc ra nghe, khỏi phải xuống cầu thang, ra đường đi đến tận nhà cậu ấy, sướng không ?

- Chẳng riêng gì Minh, nghe nói thế, cả bọn đều hấp dẫn, nhao nhao tán thành.

- Ôi, vậy thì còn gì bằng, cần chép bài tập hay hỏi thời khóa biểu hằng ngày đi học thì cực kỳ tiện...

- Cả điều tra phá án nữa, nhanh hơn được bao nhiêu...

- Vậy thì có thể đọc cả thơ, truyện, hay bài tập làm văn cho nhau nghe được nhi...

Đợi cho các trình sát thả sức tán thưởng cái phương tiện lý tưởng ngỡ như chẳng thể có được ấy, Tuyết nháy Sáng, cu "lợn" lòi trong túi xách ra một bộ "tổ máy", loay hoay dùng dây cắm điện, rồi bấm chuông, thử máy ngay lập tức trước sự chứng kiến của cả bọn. Các trình sát thì nhau "A lô ! Một, hai, ba, có nghe thấy không" vào mi-crô, rồi tặc

lười thán phục **khoa học kỹ thuật** hiện đại.
Sơn "sọ" hỏi :

- Tuyết **vời thật**, dây dài mấy cũng vẫn **truyền** nghe **rõ**. Chắc là bố cậu đi nước ngoài gửi về cho phải **không** ?

Bấy giờ **Tuyết Mèo** con mới bật cười, nói thật :

- Đây chính là tác phẩm của cậu Sáng đã nghiên cứu, **chế** tạo ra bằng những đồ cũ hỏng mua được. Mấy ngày qua, tụi tớ đã giấu các cậu (**chủ** yếu muốn cả nhóm bất ngờ thôi), lắp ráp thành công được 8 bộ "tổ máy" như thế này, đủ cho cả 8 thành viên trong nhóm. Bắt đầu ngay sáng mai, việc đặt máy trang bị tận nhà cho từng trình sát, được tiến hành, cụ thể yêu cầu thế nào, cậu Sáng sẽ nói với các cậu sau.

Cả bọn nhảy lên mừng quýnh, Sơn "sọ" bế cả Sáng nhấc lên cao, còn Tuyết Mèo con thì mấy lần bị tuột cả cái nơ đằng sau vì cậu nào sướng quá, cứ giật giật đuôi tóc cô nàng.

Tùng "khềnh" sực nhớ ra, hỏi :

- Để làm được từng ấy bộ máy, các cậu chắc phải chi phí nhiều tiền lắm phải không ?

- Tớ và cậu Sáng phải mỗ lợn tiết kiệm góp vào đấy...

Minh "tổ cú" nói ngay :

- Đề nghị hai cậu ghi cộng vào, chi phí hết bao nhiêu thì cậu Tùng sẽ xuất quỹ đặc

nhiệm thanh toán trả cho hai người. Đây là việc chung, không thể dùng tiền riêng của ai được...

Quang "sọt" hòa theo :

- Nhất trí đây ! Tiền quỹ mấy lần được các chú công an thưởng, mình hãy còn nhiều lắm, đã mua sắm gì đâu. Tổ đề nghị, nhân sự việc này, nên tổ chức liên hoan mừng thành tích của Sáng và Tuyết, và khánh thành đường dây thông tin liên lạc mới...

Và bữa liên hoan ốc luộc với cháo chai ở nhà Sáng "lợn" được tổ chức là vì thế. Ăn uống xong, các trinh sát lũ lượt kéo nhau đi đến từng nhà để cùng "thử máy" của nhau lần nữa rồi mới giải tán.

Ngày chiều hôm ấy, nhà các trinh sát cứ thấy chuông réo liên tục. Máy điện thoại tự chế mới mắc mà, cứ chốc chốc cậu nọ lại "bấm gọi" cậu kia, mà nội dung thì chẳng đâu vào đâu cả. Quang "sọt" hỏi Minh "tổ cú" qua máy : "Cậu đang làm gì thế, đã ăn cơm chưa ?"... Còn Sơn "sọt" hỏi Sơn "mặt già" : "Dạo này quán karaôkê nhà cậu đông khách không ?". Riêng Hạnh "chè đậu" hỏi Tuyết Mèo con : "Cậu đã tắm chưa, chải đầu chưa ?"... toàn chuyện trò hỏi han linh tinh đến sốt ruột vì trả lời... nhưng cậu, cô nào cũng thích cả.

Đương nhiên, chỉ hôm đầu thế thôi, chứ vài ba ngày sau, thì "chuông" cũng thưa

dân, vì các trinh sát còn phải tất bật học sách, học vở, soạn cặp chuẩn bị cho ngày khai giảng. Mỗi lại, hỏi nhau mãi những câu dó dằn, cũng chán...

CHUYÊN ÁN "MKM8"

Đang tiết học vật lý, cả lớp chăm chú theo dõi thầy Bằng làm thí nghiệm, thì bỗng một viên đạn giấy rơi ngay trên trang vở trước mặt Minh "tổ cú". Tuy vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Minh chẳng cần phải liếc hay quay đầu nhìn lại, nhưng cậu cũng thừa biết tác giả của "viên đạn" này là ai rồi. "Bắn" chính xác đến như thế thì ngoài Tùng "khếnh" ra, không ai có thể làm được. Lâu nay, cả nhóm đã thống nhất trong giờ học, không ai được dùng cách báo tin này nữa để khỏi ảnh hưởng đến trật tự của lớp. Cả bọn đã nhất trí rồi cơ mà. Như

vậy, hẳn phải có việc gì quan trọng lắm đây!...

Mắt vẫn hướng lên bức giảng, nhưng tay Minh khê lần giờ mẫu giấy rồi kín đáo liếc xuống đọc :

"4 giờ 30 sáng nay, chú Hoa thương binh nhà C19, bị mất 01 máy bơm nước LX, nhận hiệu KAMA8".

Chết thật, tuy đã sang tháng 9, nhưng thời tiết mùa hè vẫn còn nóng bức lắm, nước sinh hoạt rất cần cho mỗi nhà hàng ngày, không có cái máy bơm, thì làm sao lấy được nước dùng. Cái cảnh mọi người kéo nhau ra tắm giặt chật xung quanh cái bể công cộng, không ai còn lạ gì.

Chú Hoa là thương binh, tuy không phải hạng nặng, nhưng cả nhóm đều đã biết trong đợt đến nhà chú thăm hỏi và tặng quà dịp 27-7, sức khỏe chú rất yếu, không thể tự xách hay gánh nước lên tầng hai được. Tệ quá, chẳng biết kẻ lấy trộm cái máy bơm kia có biết điều đó không ?

Tiếng trống hết giờ nổi lên cắt đứt sự suy nghĩ của Sơn "sọ". Nó nhanh chóng lục tục cùng các bạn ra chơi.

Tại một góc kín đáo trong phòng bảo vệ của bác Khoa, cả nhóm đã lần lượt có mặt một cách bí mật. Từ sau vụ giúp nhà trường tìm ra thủ phạm của vụ đánh tráo 11 bóng đèn điện ở khối 8, nộp trả lại tài sản cho

công quỹ, uy tín của nhóm và tình cảm của bác Khoa đối với tập bạn này lên rất cao. Bác đã đồng ý lấy góc nhà kín đáo của phòng bảo vệ cho các cậu thỉnh thoảng họp hội ý trong những lúc cần thiết.

Khi đã đủ mặt cả 6 "trình sát", Minh "tổ cú" thay mặt cả nhóm vào đề nghị :

- Trong tiết học sáng nay, theo tin báo của Tùng "khềnh" nên chúng ta có cuộc hội ý đột xuất này. Vậy bây giờ đề nghị cậu Tùng cho biết rõ nội dung sự việc.

Tùng "khềnh" nhanh chóng giở sổ tay trình sát, vắn tắt nói lý do việc nắm được nguồn tin :

- Sáng nay, trên đường đi học, tớ gặp chú Hoa thương binh đang đi trên đường. Chú Hoa mà đã có lần nhóm chúng ta đến thăm nhà các cậu còn nhớ chứ, chú ở ngay đơn nguyên C19 gần nhà Sơn "sọ" ấy. Tớ chào chú và hỏi : "Chú đi đâu mà sớm thế ?". Chú Hoa nói : "Chào cháu, đi học đấy à, chú đang định lên đồn công an phường có chút việc đây. Chả là sáng nay, cấm máy bơm, chú vừa vào nhà xem nước chảy thế nào, thì đột nhiên tiếng nước ngừng chảy, chú lục cọc ra xem máy sự cố ra sao, thì chẳng thấy máy đâu nữa, cái máy KAMA8 của chú ấy"... Vì biết chú ở cùng nhà tập thể của nhóm C21 chúng ta, nên tớ khuyên chú đừng báo cho các chú công an vội, chẳng biết

chú ấy có nghe không, nhưng tớ cũng tranh thủ năm nguồn tin ngay : Thời gian mất máy bơm nước vào khoảng 4 giờ 30 phút sáng nay. Đặc điểm của máy bơm : sơn màu ghi, vỏ nhựa đen, dây điện và phích cắm điện bọc nhựa cao su màu đen, phía đầu vỏ nhựa có chữ KAMAS và những ký hiệu nguồn điện như mọi cái khác. Đáng chú ý về đặc điểm là tuy bên ngoài không có gì đặc biệt, nhưng nếu tháo máy ra, bên trong có nhiều chữ H ghi đánh dấu bằng bút dạ màu đỏ. Theo chú Hoa cho biết : Có một lần chú đã phải thay gioăng phớt chắn nước, nên khi tháo ra người thợ đã phải đánh dấu các chữ H là tên chú viết tắt để lúc lắp tránh nhầm lẫn sang các phụ kiện của máy khác, chú biết có các chữ H đánh dấu đó vì chú ngồi trực tiếp xem thợ sửa từ đầu đến cuối. Ngoài ra không mất gì khác như vòi cao su dẫn nước hay dây điện trong nhà rò rỉ ra. Tớ định báo ngay cho các cậu trước giờ lên lớp học, nhưng không kịp, vì lúc ba chân bốn cẳng chạy đến trường thì đã muộn, chỉ còn kịp vào chỗ ngồi thì tiếng trống đã đánh vào tiết 1.

Các thành viên trong nhóm gấp sổ tay và bắt đầu lao xao bàn tán. Minh "tổ cú" đại diện cho nhóm, nói :

- Các cậu đã nắm vững sự việc do Tùng "khểnh" báo cáo. Bây giờ mời tất cả cho biết ý kiến.

Sơn "sọ" nói ngay :

- Lâu nay ở khu vực tập thể C21 không có hiện tượng mất máy bơm nước bao giờ, và cũng chẳng có nhà nào làm khóa xích hay bảo hiểm gì khác cho loại máy bơm nước cả. Theo tớ đây là một sơ hở của việc phòng ngừa chung, nhưng riêng việc mất máy bơm đầu tiên lại ở nhà chú Hoa, rất đáng để nhóm chúng ta điều tra tìm ra manh mối, ngăn chặn ngay không thể để tiếp tục xảy đến với các hộ khác.

Bổng Sáng "lợn" chen vào :

- Không rõ chú Hoa đã lên đồn công an trình báo mất chưa ? Nếu đã báo thì các chú công an thế nào cũng tìm kiếm và xuống nhắc nhở các hộ gia đình phải chú ý đề phòng, thủ phạm sẽ không dám liều lĩnh tiếp tục hành động nữa. Như vậy sẽ là khó khăn cho việc điều tra.

Minh "tổ cú" đề nghị :

- Theo tớ, các cậu nên cho ý kiến về biện pháp phá vụ này, tìm ra thủ phạm hoặc máy bơm trả cho nhà chú Hoa. Không nên đi lan man, thời gian còn rất ít. Chắc cả nhóm còn nhớ chuyên án "TNE2" vụ trộm nhà E2 chứ. Các chú công an cũng đã điều tra hiện trường trước chúng ta một bước,

nhưng kết quả là chúng ta đã bắt được thủ phạm cùng những chứng cứ không thể chối cãi, tất nhiên cũng có sự giúp đỡ hỗ trợ của các chú công an. Về việc này, theo tớ, nếu chú Hoa đã báo cáo các chú công an thì chúng ta vẫn tiến hành điều tra phá án. Nếu bên các chú ấy tìm được trước hoặc chúng ta thành công trước, thì đều là điều tốt cả. Để khỏi mất thời gian, chúng ta nên phân công các việc cụ thể cho từng người, vậy ai xung phong đảm nhận chuyên án này?

Tùng "khểnh" chỉ chờ có vậy, Minh vừa dứt lời cậu đã nói :

- Nguồn tin đầu tiên là do tớ thu thập, vậy cho phép tớ được chỉ huy chuyên án này, các "đàn anh" thấy thế nào ?

Cả nhóm còn chưa biết biểu quyết ra sao, thì Minh "tổ cú" đã nói :

- Út "khểnh" đã có tinh thần xung phong như vậy chắc hẳn cậu ta đã có kế hoạch nào đó, vậy theo tớ, đồng ý giao chuyên án này cho Tùng "khểnh", các cậu đồng ý không ?

Thấy giao "việc này" cho Tùng "khểnh" phụ trách thật hợp tình, hợp lý. Cả nhóm biểu quyết nhất trí..

Được nhận chỉ huy chuyên án, Tùng "khểnh" bắt đầu luôn :

- Vậy theo tổ chuyên án đặt tên là "MKM8" gọi tắt từ chữ máy bơm KAMA8 - không để ai kịp nói gì, Tùng "khểnh" tiếp - Tổ phân công luôn : Việc khám nghiệm hiện trường sẽ do tổ cùng Sáng "lợn" đảm nhận, Sơn "sọt" cùng Sơn "mặt già" điều tra nắm tình hình chung, thu thập mọi nguồn tin hoặc phát hiện gì khác có liên quan trong khu tập thể. Còn Minh "tổ cú" và Quang "sọt", bảo vệ vòng ngoài, đồng thời có trách nhiệm liên hệ hỗ trợ với các chú công an khi thấy cần thiết. Tóm lại : Mọi thu thập phải được báo lại cho cả nhóm để thống nhất kế hoạch hành động tiếp theo. Đúng 14 giờ chiều nay, cả nhóm tập trung tại điểm hẹn. Các cậu có ý kiến gì thêm không ?

Minh "tổ cú" nãy giờ nghe Tùng "khểnh" phân công mọi việc một cách rạch ròi và hợp lý như vậy, thầm khen út khểnh. Minh nói như để kết thúc cuộc hội ý :

- Tổ nhất trí với phân công của cậu Tùng, nhưng nhắc thêm tất cả, các cậu nhớ là trong khi điều tra phá án phải tuyệt đối bí mật, tránh làm mọi người để ý, khiến thủ phạm sợ không dám lộ diện và tìm cách đề phòng hoặc đối phó với ta. Nếu không có gì nữa, tất cả nhóm giải tán.

Thấy từng đứa, từng đứa một từ phòng bảo vệ chạy ra sân chơi, bác Khoa mới bước trở lại phòng thường trực. Đã quen với cách

hoạt động của nhóm, lần nào bác cũng ra ngoài cho chúng tự nhiên hội ý bàn bạc, đồng thời bác cũng tỏ ra mình giữ đúng nguyên tắc "bí mật" cho những việc đầy ý nghĩa và hữu ích mà bọn chúng say mê.

Hai tiết học cuối chậm chạp trôi qua trong sự sốt ruột của các trinh sát đặc nhiệm C21.

Sáng "lợn" chốc chốc lại quay liếc về phía Tùng "khểnh". Tùng cũng nhấp nhòm chẳng kém, hai cu cậu biết quá rõ nhiệm vụ mình đã nhận là "khám nghiệm hiện trường", nên nếu không kịp về sớm, có thể hiện trường đã hết dấu vết, thì việc điều tra sẽ cực kỳ khó khăn.

Minh "tổ cú", Sơn "sọt", Quang "sọt" và Sơn "mặt già" cũng vậy, 4 cu cậu này đã được nhóm nhất trí chia thành hai mũi với những nhiệm vụ cụ thể nên cũng ngồi học không yên, đứa nào cũng chỉ mong hết giờ, tan học về còn bàn riêng kế hoạch của từng mũi với nhau, rồi còn tiến hành khẩn trương thu thập thông tin, chứng cứ cho kịp cuộc họp nhóm vào lúc 14 giờ nữa chứ !

Nhưng rồi buổi học cũng kết thúc, tiếng trống tan trường vang lên. Chẳng kịp chào nhau, các trinh sát mỗi nhóm vội vã rủ nhau ra về, lao ngay vào công việc...

CÁI BAO TẢI UỐT

Trên đường tan học về nhà, Tùng "khểnh" bàn với Sáng "lợn":

- Theo tớ chưa về nhà vội, ta nên đến thẳng nhà chú Hoa thương binh, xem xét và khám nghiệm hiện trường nơi xảy ra vụ mất trộm máy bơm nước trước đã, lấy tài liệu xong, về nhà ăn cơm cũng kịp. Sau đó sẽ lại gặp nhau ở điểm hẹn bàn tiếp. Nhất trí không?

Sáng "lợn" thùng thảng:

- "Đi đâu mà vội mà vàng" cậu, sắp đến giờ ăn cơm rồi, bụng tớ đang đói sôi lên rồi đây này, "trời đánh còn tránh bữa ăn" nữa là. Theo tớ, cứ về ăn cơm xong đã, "có thực mới vực được đạo" cậu hiểu không? Hiện trường thì đã để suốt từ 4h30 sáng đến giờ còn gì, thêm qua bữa ăn một lúc nữa có sao đâu. Cậu nên nhớ rằng ngạn ngữ có câu "càng vội vã thì càng chậm", lại còn có câu "vội vã, hấp tấp là mẹ của sự thất bại". Cậu đồng ý với tớ mọi việc để lại sau bữa ăn trưa không?

Tùng "khểnh" yên lặng suy nghĩ, góm sao cu "lợn" lăm lý sự thế! Đúng là khó mà bảo được khi nó đang đói, cái bụng đói của Sáng "lợn" quả là thông minh, chỉ một lúc đã đẻ ra một loạt thành ngữ, ngạn ngữ đúc kết từ bao đời làm lý do. À! Phải rồi, Tùng "khểnh" sờ túi áo ngực, nói:

- Ủa, tí nữa cậu không nhắc thì mình cũng quên khuấy cái bụng mình cũng đang réo lên đây, không thể để cho nó sôi lên nữa được... quán bánh rán bà Phao đây rồi, cậu chờ tớ vào làm ấm cái cho ấm bụng đã.

Bánh rán nóng hàng bà Phao là món mà Sáng "lợn" ít khi bỏ qua dù là lúc no, hơn nữa lúc này bụng đã đói mềm, chỉ nghĩ đến thôi cậu đã phải nuốt nước miếng, giờ đây chảo bánh nóng đang bốc khói lại đang sờ sờ trước mắt nó, Sáng "lợn" cố kìm nén cơn thèm, nói:

- Ờ... ờ... nhưng mà... tớ lại không mang theo... Vừa nói Sáng "lợn" vừa sờ sờ các loại túi quần, túi áo.

Chỉ chờ có vậy, Tùng nói luôn:

- Yên trí đi, tớ đãi cậu một trận ra trò, ăn đến no thì thôi. - Tùng "khểnh" lấy tay đập đập vào túi áo ngực, nói tiếp - Tớ có tiền đây rồi, tiền riêng của tớ chứ không phải quỹ đặc nhiệm đâu mà sợ...

Thấy Sáng "lợn" hăm hờ ăn hết chiếc này đến chiếc khác một cách ngon lành, bà Phao cũng phải ngạc nhiên :

- Bộ hôm nay, bố mẹ đi vắng không ai nấu cơm hả ?

Sáng "lợn" chỉ âm ừ trả lời cho qua chuyện, hôm vẫn mãi ăn nhồm nhoàm :

- Hôm nay thằng "khềnh" nó khao cháu...

Tùng "khềnh" nói luôn :

- Hôm nay cháu phải nhờ cu "lợn" đến giảng lại bài tập vật lý, nên phải về nhà ăn cơm sẽ muộn, cháu mời nó mấy cái bánh cho nó nhiệt tình giảng bài, chứ có khao khiếch gì đâu.

Tùng "khềnh" nhìn Sáng "lợn" ăn ngon lành, nghĩ bụng : "đúng là phải dùng đến hạ sách này mới điều khiển nổi ông tướng đây". Cả hai ăn uống xong, Tùng "khềnh" nói khe vào tai Sáng "lợn" :

- Tam ổn rồi chứ ? Bây giờ đi đến chú Hoa ngay đi !

Sáng "lợn" được nạp thêm "năng lượng", hăng hái :

- Đi ngay chứ, để lâu còn gì là dấu mới vết...

Sáng "lợn" nói nhanh chẳng hề nghĩ gì đến lúc trước ý kiến cậu trái ngược hẳn, lại còn tiếp :

- Đi nhanh lên, làm "trình sát" mà chậm chần thì hỏng cả, hiện trường để lâu mất hết dấu vết...

Tùng "khềnh" bước nhanh lên trước, hướng thẳng nhà C19 - nơi chú Hoa thương binh ở - Vừa đi nó vừa tòm tòm nghĩ đến cái dạ dày của Sáng "lợn" : Cu "lợn" cũng rào bước không kém, tinh thần hăng hái như những chiến sĩ trình sát thực thụ đang bước vào trận đánh.

Cái nắng về trưa oi ả, sân tập thể nhà C21 nằm im lặng, mọi gia đình giờ này đang chuẩn bị ăn cơm hoặc nghỉ trưa nên vắng bóng người qua lại. Cái bể nước lớn mấy nghìn khối nằm lộ thiên giữa sân. Mọi khi giờ này phải có rất nhiều người ở tập thể ra mức nước, giặt giũ xung quanh thành bể, bây giờ không một bóng người. Tùng "khềnh" cùng Sáng "lợn", hai đứa lom khom bên bể nước, chỗ đối diện nhà chú Hoa thương binh. Chúng không muốn làm phiền giờ nghỉ trưa của gia đình chú. Hai cậu căng mắt quan sát và tìm kiếm dấu vết khả nghi. Dưới bể nước chỉ còn sâm sấp độ mười phân. Hèn gì chẳng có ai ra mức nước hay giặt giũ.

Chỗ đặt máy bơm của chú Hoa đối diện thẳng cổng nhà ở ngay tầng một. Không có gì lạ ngoài mấy vết xây xát trên mặt thành bể, phía dưới đáy bể còn nằm chổng chơ mấy vòng dây vôi cao su, thủ phạm rút vôi hút

nước vớt lại. Trên mặt đất cũng chẳng còn lại dấu vết gì, chỉ thấy có nhiều vết chân, vết giày của những người qua lại. Sáng "lợn" bực mình nói :

- Chẳng còn dấu vết gì !... Tức thật !

Thấy Tùng "khềnh" nãy giờ đang mãi nghĩ điều gì chẳng chịu tìm kiếm dưới đất, cứ đứng ngây ra quan sát bốn phía. Cu "lợn" cười khẩy nói :

- Thôi, thằng trộm nó đã cao chạy xa bay từ tờ mờ sáng rồi... giờ có tìm mãi mắt cũng chẳng ra đâu.

Tùng "khềnh" kéo Sáng "lợn" đứng dậy, nói khẽ :

- Dấu vết ở hiện trường không có gì đặc biệt, ta phải tìm cách khác thôi.

- Cậu có cách gì, nói ngay ra đi ? Không có lẽ chúng mình lại đi tìm dấu vết thủ phạm ở chỗ khác ? - Sáng "lợn" cười nói như có ý trêu tức Tùng "khềnh".

Tùng "khềnh" đưa mắt một lượt khắp bốn phía trong sân tập thể ra chiều nghĩ ngợi, nói tiếp :

- Theo tớ, tên trộm phải có một điểm "phục kích" nào đó thuận tiện cho việc theo dõi những người ra bơm nước và chờ sơ hở là "gây án" liền. Cậu thử cùng tớ quan sát xem những vị trí nào có thể là nơi tên trộm rình tập theo dõi thuận lợi nhất...

Sáng "lợn" dăm chiêu :

- Chúng ta phải xác định xem, thủ phạm là người ở đâu, rồi sau đó sẽ tính đến chuyện xác định vị trí rình rập của nó. Theo tớ, tên trộm không thể là người trong cùng khu tập thể được, vì từ lâu nay nhóm chúng ta đã từng sàng lọc nhiều lần, và qua nhiều chuyên án khác đều khẳng định trong cùng khu tập thể không có đối tượng khả nghi hoặc thuộc diện thanh, thiếu niên chậm tiến. Vậy chỉ có khả năng, thủ phạm là người ở ngoài khu vực tập thể này, nhưng không quá xa vì đối tượng đã nắm được giờ giấc sinh hoạt hàng ngày, giờ bơm nước của một số gia đình...

Tùng "khềnh" đồng ý với nhận định của Sáng "lợn", nói luôn :

- Phải đấy, tớ cũng nghĩ như vậy, thủ phạm ở khác khu tập thể chúng ta, nhưng không quá xa và theo tớ vị trí của tên trộm ngồi rình không thể là các chân cầu thang được, vì chúng sợ nhỡ có ai lên xuống sẽ phát hiện, chúng chỉ có thể nấp hoặc rình rập ở mấy quán hàng nước bên đường là thuận lợi nhất, vì giờ đó chẳng có ai bán hàng, mấy quán nước, hàng quá bấy giờ chỉ còn lại là những cái lều cóc và vài bực bê bằng đá, gạch xếp.

Nói đến mấy quán hàng nước, hàng quà, Sáng "lợn" lại cảm thấy cái bụng lại sôi réo đòi ăn, liền cau có nói :

- Sao lại chỉ có mấy quán cóc ấy là chỗ khả nghi ? Cậu không nhìn thấy phía vườn cây của tổ phụ lão kia à ! Cũng đối diện với khu bể nước và cũng rất thuận tiện cho tên trộm ngồi phục kích theo dõi chứ.

Tùng "khểnh" thấy Sáng "lợn" nói đúng, bèn bảo :

- Thôi, tớ với cậu lại khu vườn cây của các cụ xem sao đã, còn mấy hàng quán kia vẫn đang bán hàng, không thuận tiện cho việc điều tra, vì những người bán quán sáng nào chả quét tước vệ sinh trước khi mở hàng rồi, còn gì là dấu vết nữa.

Sáng miễn cưỡng bước theo Tùng, bởi lúc này, nhắc đến hàng quà, cái bụng cậu ta cứ sôi réo lên, thực tình, cu cậu thích "khám nghiệm" bên phía mấy hàng quà hơn. Nhưng chính khu vườn cây của các cụ là do Sáng đề đạt, chẳng lẽ giờ lại phản đối, nên cu cậu bước đi mà âm ục lăm. Bỏ lỡ mất một cơ hội "nạp năng lượng" trông thấy !

Hai cậu học sinh quàng khăn đỏ chạy sang phía vườn cây các cụ. Vừa tiếp cận vườn cây vừa giả vờ vô châu chấu để tránh con mắt tò mò của mọi người. Tùng "khểnh" cùng Sáng "lợn" làm động tác giả để mắt quan sát phía dưới đất xung quanh vườn cây. Bỗng một chỗ có nhiều dấu chân giày vải khả nghi, cả hai bám nhau và cùng một lúc không ai bảo ai, đều quay mặt hướng

nhìn về phía nhà chú Hoa, nơi hiện trường mất chiếc máy bơm nước. Và một điều không ngờ là từ chỗ vườn cây này mà quan sát theo dõi thì thật thuận lợi cho tên trộm. Từ đây có thể nhìn rõ chỗ đặt máy bơm nước, cũng như mọi hoạt động ra vào cổng sắt trong nhà chú Hoa.

Cả hai cậu chàng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi tiếp tục làm động tác vô châu chấu, lần lượt nhảy qua hàng rào cây vào bên trong vườn. Chúng để ý quan sát phía trong, sau hàng rào cây, có một chỗ đất in nhiều dấu vết giày vải khác chồng chất lên nhau. Tùng "khểnh" và Sáng "lợn" cùng ngồi xuống xem xét, các vết chân giày in hằn rất rõ nét, tất cả các dấu giày đều giống nhau và chỉ là của một đôi giày. Điều này chứng tỏ ở điểm ngôi nấp rình rập này chỉ có một người.

Tùng "khểnh" nói :

- Tên này khôn thật, ngôi ở đây nấp sau hàng rào cây rậm rạp này thì ban ngày người đi đường cũng khó mà phát hiện được.

Sáng "lợn" vừa rút sổ tay và bút vừa nói:

- Phải vẽ lại ngay hai vết giày chân phải và chân trái này mới được, cậu đừng động vào, khéo mất hết dấu đấy. "

Trong trang sổ tay của Sáng "lợn" hiện lại nguyên hình hai vết giày vải chân phải

và trái trên hai trang giấy. Phía dưới Sáng "lợn" còn cẩn thận ghi nhận xét : Cả hai vết giày đều có cỡ bằng nhau và cùng mang số 38. Các dấu giày đều rất rõ nét, chứng tỏ của nam giới và chiếc giày chân trái có vết sút để ở phía đầu mũi.

Tùng "khềnh" thấy Sáng "lợn" hý hoáy vẽ và ghi chép, tranh thủ quan sát thêm phía xung quanh, và cũng lấy sổ tay ghi chép. Bỗng Tùng bảo Sáng :

- Này, cậu có thấy cái gì đây không ?

Tay Tùng chỉ vào mấy viên giấy vo tròn nằm xung quanh chỗ nhiều vết giày, cái xa cái gần. Chúng cùng nhau thu nhặt và thận trọng mở ra, đó là những vỏ bọc của một loại kẹo cao su. Ngoài lần giấy bọc lót trong, phong giấy phía ngoài màu trắng có vẽ hình hướng dẫn ăn kẹo vứt giấy vào thùng rác với dòng chữ bằng tiếng Anh : "Keep your country tidy". Tùng "khềnh" dịch qua, biết ngay đây là một thứ kẹo cao su mang nhãn hiệu USA loại đắt tiền, mỗi gói có 5 chiếc. Cậu cẩn thận vuốt thẳng mấy cái giấy thu nhặt được kẹp vào trang sổ tay và ghi : "Đối tượng ăn kẹo cao su loại này trong khi ngồi rình", ở dòng dưới Tùng ghi tiếp : "Các giấy kẹo nhặt được xung quanh vết chân ngồi còn rất sạch và rất mới chưa bị rầy bụi bẩn".

Tìm kiếm xung quanh một lần kỹ càng nữa, hai trinh sát tí hon nhà ta không kiếm thêm được gì khả nghi, bèn ngồi lại bàn bạc. Tùng "khềnh" nghiêm trang nói :

- Tạm thời nhóm hai chúng ta đã có chút kết quả trong việc điều tra khám nghiệm hiện trường, giờ có thể về ăn cơm, sau đó đúng giờ có mặt tại điểm hẹn, kết hợp toàn nhóm thống nhất kế hoạch điều tra tiếp theo. .

Tương như mọi lần Sáng "lợn" đồng ý ngay để về ăn cơm, nào ngờ, lần này nó gấp sổ tay lại, lần nữa nói :

- Đồng ý với ý kiến của cậu, nhưng lần này tớ thấy thời cơ lập công của hai đứa mình là gần nhất so với hai mũi kia. Theo tớ, chúng mình lần theo dấu vết tội phạm một lần nữa xem có phát hiện thêm điều gì chăng ?

Tùng "khềnh" thấy Sáng "lợn" hôm nay hăng hái lạ thường nên cũng đồng ý ngay :

- Theo cậu nên bắt đầu từ đâu, khi chưa có thông tin gì của vòng ngoài, chưa biết nên tiến hành ra sao đây ?

Sáng "lợn" thấy Tùng "khềnh" đồng tình nên nhanh nhẹn nói :

- Theo tớ, nên xác định vị trí tên trộm nhảy ra lấy cắp máy bơm của nhà chú Hoa xong thì hắn sẽ chạy đi đâu, theo hướng

nào? Sau khi xác định hướng chạy của thú phạm, ta sẽ cùng nhau lần theo dấu vết.

Tùng "khềnh" nhìn quanh ra chiều đêm chiều suy nghĩ. Thấy vậy Sáng "lợn" nói tiếp:

- Bây giờ ta tự đặt địa vị mình là "tên trộm", sau khi tháo được vôi bom, rút dây điện và ôm máy tẩu thoát, vào thời điểm đó, trời còn tối như bưng. Vậy phải chạy theo đường nào?

Tùng "khềnh" giãi bày:

- Bây nào, tớ chưa bao giờ làm cái việc mất đạo đức ấy, chưa bao giờ có lòng tham dù là một thứ đồ vật nhỏ nhất. Bây giờ cậu lại bảo tự đặt mình là tên ăn trộm rồi ôm máy bom chạy, tớ thấy khó chịu lắm...

Sáng "lợn" cười thông cảm với út "khềnh", nói:

- Thì đã làm "trình sát đặc nhiệm", muốn "phá án" bắt buộc phải học theo cách suy nghĩ của tên trộm thì mới biết đường lần theo dấu vết tội phạm chứ.

Tùng "khềnh" miễn cưỡng nói:

- Ủ, thế theo cậu tên trộm nó sẽ chạy đường nào?

Sáng "lợn" còn đang nghĩ ngợi, Tùng "khềnh" tiếp luôn:

- Có mỗi con đường thẳng chạy ra đường lớn, rồi từ đó nó muốn chạy đi đâu cũng được, sang các khu chung cư khác hoặc lên

phố trên, hay xuống xóm liều đều được cả, còn hai đường này tuy ngắn nhưng đều đối diện với các đơn nguyên nhà, đều phải rẽ ngoắt ngoéo khó có khả năng chạy thoát nhanh.

Sáng "lợn" thấy Tùng nói vậy mới thủng thẳng:

- Này nhé, theo tớ, "tên trộm" sau khi ăn cắp xong muốn tẩu thoát ngay, không bao giờ muốn bị bắt quả tang hoặc có ai nhìn thấy trên đường mạng tang vật cả. Tên này tất phải có sự chuẩn bị dụng cụ hoặc bao túi chứa đựng, cậu nhớ đặc vụ "truy tìm tiểu hồ" chứ? Sau khi chạy xa khỏi khu vực gây án, đối tượng sẽ dăng hoàng đi đứng như người bình thường vậy. Vậy tên trộm bạo gan này sẽ không chạy ngay, tuy ban đêm vắng vẻ, vì chạy thì có thể bị truy hô đuổi bắt sẽ khó thoát thân. Cậu thử tưởng tượng xem, nếu bị truy hô đuổi bắt, thì tất cả những người ở xung quanh đều có thể dậy cùng đuổi bắt tội phạm. Vậy tên này sẽ không chạy ngay, nó chỉ lẩn trốn giấu giếm tang vật, hoặc mang đi một cách dăng hoàng. Cậu thấy đúng không?

Tùng "khềnh" sốt ruột:

- Vậy theo cậu nó đi dăng nào và làm cách nào lần theo dấu vết của nó được?

Sáng "lợn" im lặng một lát, rồi quả quyết :

- Tổ và cậu sẽ lần tìm ngay từ đây, bởi sau khi lấy xong máy bơm, nhất định nó không chạy ngay. Theo tổ, nó sẽ vào đây ẩn nấp, rồi tùy cơ tìm đường tẩu thoát. Cậu có nhìn thấy dấu giày tiếp tục đi kia không ?

Quả như lời Sáng "lợn" phán đoán, cả hai phát hiện ra nhiều dấu giày tiếp theo, nhưng có phần mờ nhạt hơn. Theo dấu vết chân giày, chúng đến tận cuối vườn cây một quãng khá xa. Ở đây, nhìn ra ngoài là sân tập thể dục của các cụ về hưu, nơi nhóm vẫn họp và luyện tập đạo trước. Đến đây, dấu chân giày mất hết, vì qua hàng cây ô-rô là sân bê tông rộng mênh mông, chỗ này chỉ còn lại vài dấu lờ mờ không rõ của ai cả.

Sáng "lợn" bắt đầu thấy cái bụng đòi ăn sôi sục, nó chán nản muốn kết thúc điều tra, nói :

- Thôi đến đây là hết dấu vết, chúng ta tạm dừng, có chút ít kết quả báo cáo với nhóm là được. Tổ đối lắm rồi.

Tùng "khềnh" tuy còn hăng hái, nhưng nghe Sáng "lợn" nói đến ăn, nó cũng bị đói lây vì đã quá giờ cơm trưa từ lâu, nên cũng đồng ý :

- Ủ thôi, tạm kết thúc điều tra, về ăn cơm, cậu nhớ suy nghĩ xem có "nảy" ra điều

gì nữa không ? Đúng giờ, nhớ đến gặp cả nhóm ở điểm hẹn nhé !

Nói rồi cả hai đùa nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào cây ô-rô vào lại phía trong vườn. Bỗng "oạch" một cái, Tùng "khềnh" khi tiếp đất đã dẫm đúng vào một vật trơn ướt nên bị ngã dập mông xuống. Sáng "lợn" được một phen cười :

- Đã bảo mà, những buổi tập nhảy cao, nhảy xa, cậu toàn không chịu tập. Lúc nào cũng chỉ thích tập vào thể, vào miếng ngay - vừa nói Sáng "lợn" vừa đi, không quay đầu nhìn lại xem Tùng "khềnh" ra sao, vừa nói tiếp - Khi tiếp đất cậu nên nhớ phải vào thể tấn ngay, loại trừ khả năng ra đòn nhanh của đối phương trước khi mình lấy lại được thế cân bằng...

Bỗng có tiếng cu "khềnh" gọi với :

- Đứng lại đã cu "lợn", lại đây mà xem này !

- Xem mới xỏ cái gì. Ngã thì phải quần đứng dậy mà đi chứ nằm đấy ăn vạ à ?

Nói vậy nhưng cu "lợn" cũng lững thững quay lại. Thấy Tùng "khềnh" đang ngồi xổm xem lại chỗ đất ngã, Sáng "lợn" lo lắng hỏi :

- Sao, ngã vào mảnh chai hay là dính ri đấy ? Có bị chảy máu không ? Coi chừng nhiễm trùng uốn ván đấy !

Tùng "khềnh" đang xem xét một vật nằm dưới đất, vừa nói :

- Không ! Không ! Tôi chỉ bị dập móng tí chút, nhưng cái này lạ lắm ! Một cái bao tải gai ướt sũng nước làm tôi đâm phải bị trượt chân ngã...

Sáng "lợn" hỏi dồn :

- Nhưng cậu có bị chảy máu ở đâu không ? Không sao hả ? Ừ thì bao tải ướt có gì là lạ, đế giày của cậu dính đất nhiều đạp đúng vào cái bao tải ướt, cho nên không còn lực ma sát nữa, bị trượt ngã là phải...

Thấy chú út vẫn ngồi lần giở chiếc bao tải gai ướt sũng, Sáng bực mình :

- Thôi, nhanh lên về ăn cơm, đói lắm rồi, mà cái bao tải gai cũ ướt sũng người ta vứt đi, xem làm cái gì ? Ngã thì cũng đã ngã rồi, giờ định... bắt đền nó à !

Tùng "khềnh" ra hiệu cho Sáng "lợn" :

- Cậu không thấy lạ à ? Đây có thể là một vật chứng liên quan đến vụ máy bơm, tớ vừa lần giở bên trong thấy không phải là một cái bao chứa phân hóa học hay tro bếp mà các cụ phụ lão vẫn dùng để chôn bón cho vườn cây cảnh. Hơn nữa, mấy hôm nay không có mưa, vậy tại sao nó lại ướt sũng ? Chả lẽ mấy cụ dùng bình ô-doa tưới nước vào cái bao tải rơi sát hàng rào cây này à ?

- Thế cậu có thấy cái máy bơm ở bên trong không ? - Sáng "lợn" hỏi về chọc tức.

- Thấy thì nói chuyện gì nữa ! Chỉ thấy có mấy cái vỏ hành vỏ tỏi khô và cả một vài

mảnh vỏ vụn của những thứ gì không rõ nữa. Nhưng điều đáng chú ý là tại sao nó lại bị ướt sũng nước ?

Sáng "lợn" tuy đôi bụng, nhưng cũng thấy cái bao tải ướt có cái gì đó hấp dẫn. Cậu ngồi xuống cạnh Tùng xem xét.

Đó là một cái bao tải gai cỡ nhỏ đã cũ, loại này chỉ đựng được từ 15 đến 20 kg gạo là cùng. Bên ngoài có dòng chữ ghi bằng mực tím đã mờ nhạt : "B... Ca... chờ... ta...", khiến cả hai đứa cùng căng mắt ra cố luận từng chữ, cũng chỉ được có thế.

Sáng "lợn" sực nhớ ra điều gì :

- Ô may quá, cảm ơn cú nhảy ngã của cậu đấy, cậu nói rất có lý, rất có khả năng thủ phạm đã dùng cái bao tải này lấy cắp máy bơm nước nhà chú Hoa, sau đó chạy vào đến đây, nó thấy cái tải ướt quá dễ bị lộ nên vứt lại đây, đồng thời có thể nó sử dụng một vật gì khác để bọc tiếp cái máy bơm rồi vác đi...

- Đúng, cậu nhận định rất đúng, tớ cũng đang nghĩ như vậy. Nhưng sao nó lại ướt sũng thế này nhỉ ?

Sáng "lợn" cười, nói :

- Cậu chưa sử dụng máy bơm nước bao giờ sao ? Theo nguyên tắc của các loại máy bơm, thì khi tắt điện, rút vòi nước ra, lượng nước chảy ngược trở lại từ đường ống dẫn phụt ra, có khi còn mạnh hơn cả sức đẩy của

máy bơm, nhất là khi bơm nước lên tầng cao. Vậy có thể giả thuyết, khi tên trộm rút điện và vòi nước, lấy cắp máy bơm, sẽ không tránh khỏi bị nước phụt trở lại từ đường ống dẫn, cho nên cái bao tải hần mang đi để trùm bọc máy bị ướt, có khi còn ướt cả quần áo nữa. Ngoài ra, trong máy bơm cũng còn đọng lại ít nước, khi vác máy chạy, có thể bị dổc ra góp phần làm ướt thêm cái bao bên ngoài... Cậu thấy đúng không ?

Thực là kiến thức vật lý của Sáng "lớn" uyên bác hơn Tùng tưởng. Tuy cậu giảng giải hơi dài dòng một chút, song thuyết phục ngay được cu "khểnh". Tùng đồng ý đây chính là một tang vật cần được thu giữ để tiếp tục nghiên cứu. Cậu cuộn cái bao gai ướt trong chiếc túi ni-lông, nhét vào căng phồng cái cặp. Cả hai lúc đó mới chia tay về ăn cơm và hẹn nhau sẽ báo cáo kết quả với cả nhóm vào buổi họp 14 giờ chiều nay.

CÁN SỰ HÓA HẾT THỜI GIAN DỰ BỊ

Lại nói đến mũi trinh sát của Sơn "sợ" và Sơn "mặt già", trên đường về chúng thống nhất với nhau kế hoạch triển khai nhiệm vụ của nhóm đã giao : điều tra thu thập dư luận của quần chúng xung quanh khu vực mất máy bơm nước nhà chú Hoa. Đồng thời để ý các đối tượng và sự việc khả nghi, Lúc đến đoạn rẽ về hai ngã, Sơn "sợ" vỗ vai Sơn "mặt già" nói :

- Tụi mình và mũi của Minh "tổ cú" - Quang "sốt" được giao nhiệm vụ giống nhau, cùng là thu thập tin tức cả. Cho nên, phải cố khai thác cho được nguồn tin thật giá trị, mới hòng hơn tụi nó được. Minh và Quang được "khai thác" cả ở bên các chú công an, chắc chắn phải có nhiều tài liệu, chính vì vậy, muốn "độ" kết quả với bên đấy, phải hết sức cố gắng mới được.

Sơn "mặt già" hỏi :

- Đương nhiên là phải cố gắng. Nhưng thú thật, từ trước chưa bao giờ tớ làm việc

này, nên cũng chưa biết muốn "thu thập" tin thì phải làm thế nào cả ?

- Ôi, có gì đâu, hỏi han hàng xóm láng giềng, người qua đường hoặc bất cứ gia đình nào trong khu C19 và lân cận, xem trong khoảng thời gian chú Hoa mất máy bơm, có ai thấy hiện tượng gì không. Nhiều khi, những thông tin tưởng như bình thường ấy, giúp cho công tác phá án rất hiệu quả. Về khoản này, cậu cứ yên tâm, tớ đã đọc nhiều truyện và bài trên báo, cũng nắm được tương đối rồi. Bây giờ, tớ và cậu về nhà ăn cơm, cất sách vở, rồi tranh thủ thăm dò dư luận ngay ở khu vực nhà mình. 45 phút nữa tớ sẽ đến rủ cậu cùng đi nhé. Bye ! Bye !

*

Chỉ mỗi mũi trinh sát của Minh "tổ cú" và Quang "sọt" là thuận lợi nhất, vì chúng ở cùng một dãy nhà tập thể chỉ khác nhau cầu thang lên xuống, nên hai đứa có nhiều thời gian bàn bạc trên đường cùng đi về nhà. Nhiệm vụ của mũi trinh sát này thuộc vòng ngoài : thu thập tin tức của các chú công an, nắm tình hình chung và kịp thời nhờ hỗ trợ khi cần thiết.

Vừa đi Minh "tổ cú" vừa nói với Quang "sọt" :

- Chuyên án này tụi mình thất nghiệp rồi, nhiệm vụ bên ngoài coi như quá nhẹ nhàng. Thế nào cu Tùng và Sáng "lợn" cũng lập công lớn cho mà xem. Tớ đã đoán được ngay từ tiết học đầu, khi cu Tùng bắn đạn báo tin cho tớ và cả nhóm rồi.

Quang thông cảm với Minh "tổ cú" về nhiệm vụ mà cu "khểnh" giao cho mũi trinh sát của mình, cậu lựa lời an ủi :

- Thôi, dù sao Tùng "khểnh" cũng là người đầu tiên nắm được tình hình của chuyên án này, hơn nữa, chính cậu đã đề nghị giao trách nhiệm chỉ huy trưởng chuyên án cho Tùng "khểnh" chứ còn ai.

Minh đỏ mặt gãi đầu :

- Nhân danh chỉ huy trưởng nhóm đặc nhiệm C21, tớ không hề có ý ghen tị hay ham muốn lập công gì, vừa rồi là tớ chỉ muốn nói linh cảm dự đoán của tớ thôi. Còn trong "nghị vụ" tớ chẳng bao giờ dựa vào linh cảm hay dự đoán, tất cả phải là thực tế, nhân chứng, vật chứng và kết quả điều tra rõ ràng, sát thực. Trong điều tra phá án thì không nhiệm vụ nào kém quan trọng cả, kết quả thành công được đánh giá là của cả nhóm. Vì thế tớ muốn nói việc của mũi chúng ta là quá nhàn hạ so với nghiệp vụ chuyên môn của mình...

- Theo cậu, bọn mình nên tiến hành công việc thế nào đây ?

Minh nhanh nhẹn hẳn lên :

- Trước hết, nắm tình hình xem chú Hoa thương binh đã báo với các chú công an trên phường chưa, nếu đã báo, thì thăm dò xem các chú ấy xử lý sự việc đến đâu rồi. Đồng thời tớ và cậu sẽ rà soát lại một số đối tượng chậm tiến có nghi vấn trong khu vực địa bàn. Tạm thời công việc chỉ có vậy, chờ họp nhóm sẽ tổng hợp tình hình chung và đóng góp phương án điều tra phá án.

Quang "sọt" giọng buồn buồn :

- Vụ án này tụi mình chắc nhận rồi nhất đây !

Chúng chia tay ở đầu nhà tập thể, mỗi đứa đi về một cầu thang.

*

Sau khi vét kỹ nồi cơm đến tận đáy nồi, Sáng "lợn" nhanh chóng và lấy và để cho xong bữa cơm trưa, vội vàng vớ bút và sổ tay rút túi áo, tìm lý do báo cáo với mẹ :

- Con xin phép sang bên nhà Tùng "khềnh" để làm bài tập ngoại ngữ cho kịp buổi học nhóm chiều...

Vốn biết tính cậu con hiếu động và ham học, mẹ Sáng chỉ nói :

- Trưa nắng, lấy mũ mà đội vào kéo bị cảm đấy...

- Không cần đâu mẹ ạ, con chỉ chạy ừ một cái là sang đến nhà nó ngay ấy mà, mang mũ đi vương lấm...

Nói rồi, mẹ Sáng "lợn" chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân Sáng chạy xa dần ngoài ngõ. Bà mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Chưa đầy 5 phút sau, Sáng "lợn" đã có mặt ở nhà Tùng "khềnh".

Tại đây, đã thấy chiếc bao tải ướt được cu "khềnh" trải ra giữa nhà từ lúc nào, bên dưới có lót ni-lông cẩn thận, xung quanh ngổn ngang nào bút, sổ tay, cả kính lúp và "panh" gấp nữa. Sáng "lợn" hỏi ngay :

- Cậu đang "nghiên cứu" rồi đấy à ?

- Ừ, lúc nãy trước khi ăn cơm tớ đã tranh thủ xem qua và dùng cả kính lúp soi xét kỹ càng đáy túi. Đây là hộp đựng một số "tang vật" thu được trong đáy cái bao tải ấy, cậu thấy thế nào ?

Cả hai cùng cẩn thận khép cửa và châu đầu vào cái hộp đựng tang vật của Tùng. Cu "khềnh" nói thêm :

- Trong đáy cái bao tải ướt ấy có cái gì, tớ đều dùng "panh" gấp bỏ vào trong cái hộp này, cậu thử quan sát kỹ và đoán xem chúng là những gì ?

Qua sức phóng đại của chiếc kính lúp trên tay, chúng dùng "panh" gấp lật đi, lật lại từng thứ một, cái thì to, mảnh thì nhỏ. Kết quả quan sát sơ qua bằng mắt thường, cũng có thể đoán được đó là những cánh vỏ hành vỏ tỏi khô, nấm, mộc nhĩ khô và cả mấy sợi miến, sợi bánh đa khô nữa. Tất cả đều rất nhỏ, bám dính đáy chiếc bao tải. Hai trình sát vừa kết luận từng thứ vừa lấy bút ghi chép vào sổ tay. Xong đâu đó, chúng bắt đầu xem xét chiếc bao tải, Tùng "khềnh" dùng thước đo cẩn thận và đọc lên để cả hai cùng ghi :

- Bao tải gai cũ, kích thước 45cm x 50cm, có dòng chữ ngoài bằng mực tím, đã dùng kính lúp soi, nhưng chỉ đọc được : "B... Ca... chơ... ta...". Ý kiến đề xuất : Nhờ "ban khoa học hình sự" xác định nội dung.

Rồi chúng nhanh chóng cất sổ tay, bút và một số dụng cụ linh kính dành cho công việc xét nghiệm như kính lúp, "panh" cặp, gang tay cao su v.v... xếp lại vào ngăn tủ. Xong đâu đấy Tùng "khềnh" xách luôn cái túi ni-lông đựng cái bao tải giao cho Sáng "lợn" cầm theo cái hộp sắt con có đựng những thứ đã xét nghiệm, mồm giục giã :

- Nhanh lên đi chứ, cậu còn đứng ngây ra làm gì thế ?

Sáng "lợn" đắm chiêu nghĩ ngợi như đang phát hiện ra một điều gì mới, mặt hần

dáng vẻ hồ hởi lúc trước chỉ muốn đi ngay. Sáng "lợn" thì thảo :

- Cậu thấy không, những thứ mà tớ đang cầm trong cái hộp con này phải nói lên một điều gì chứ ? Chẳng lẽ chỉ dùng kính lúp soi để xem chơi sao, nào là vỏ hành vỏ tỏi, mộc nhĩ nấm hương rồi bánh đa nem vớ, và những sợi miến nữa. Tất cả đều là những thứ khô sót trong cái bao tải ứt, thật là trái ngược : ứt... khô... khô... ứt...

Tùng chưa hiểu Sáng đang nghĩ điều gì, nói luôn :

- Ủ thì khô, ứt lẫn lợn. Cậu chả giải thích cái tải ứt là do nước phụt vào khi lấy cắp mấy bơm là gì. Còn khô là những thứ đó là đồ khô, có thể thôi.

- Không ! Ở đây tớ muốn nói là cái bao tải ứt với những thứ vương rơi bên trong và tên thủ phạm nhất định phải có một mối liên quan với nhau. Muốn tìm ra thủ phạm phải bắt đầu từ những thứ có liên quan đến nó - Sáng "lợn" nói một thôi, như sợ bị Tùng cướp lời, nó tiếp - Đúng ! Những thứ khô là hàng khô. Tớ hay ra chợ mua thức ăn cho mẹ, thấy có rất nhiều người bán hàng khô, vậy có thể ta hướng mũi điều tra ra... chợ.

Tưởng ông tưởng "lợn" lại bày trò để đòi ăn quà vặt ngoài chợ, Tùng "khểnh" nói :

- Ôi, chẳng lẽ tên ăn trộm lại là người bán hàng khô ở ngoài chợ à, tớ thấy những

người bán hàng khô toàn là các bà già có tuổi cả. Cũng không loại trừ khả năng có thể tên trộm lấy cắp cái bao tải này của một bà bán hàng khô nào đó cũng nên.

- Đúng, không loại trừ khả năng nào cả, nhưng tớ thấy có thể có một mối liên quan nào đó. Đồng ý với cậu, nhưng việc điều tra phá án không được bỏ qua một chi tiết, khả năng nào. Tất cả các dự đoán đều phải đặt ra các hướng điều tra cụ thể - Sáng "lợn" nói một cách dứt khoát - nhất định phải có một mũi điều tra ra chợ, ngoài những hàng sửa chữa và buôn bán các đồ điện máy, phải để ý đến những hàng bán đồ ăn khô như : hành khô, tỏi khô, mộc nhĩ, nấm hương, bánh đa nem... những thứ mà ta vừa tìm thấy đây.

Thấy Sáng "lợn" nói một cách nghiêm túc, Tùng "khểnh" mới biết nó không đùa và cũng không phải đòi ăn quà, cậu đồng ý với Sáng, và bàn thêm :

- Tớ cũng thấy ngờ ngờ thế nào ấy, cũng có ý nghĩ như của cậu vừa rồi, nhưng còn một chi tiết là dòng chữ ghi ngoài cái bao tải ấy, tớ nghĩ mãi chưa đoán ra là gì. Kỳ này phải nhờ đến ông cán sự hóa Quang "sọt" thôi, nếu đọc được những chữ ấy, dứt khoát tại mình có cơ sở xác đáng hơn để truy tìm tên thủ phạm.

Tùng bĩu môi :

- Cậu quên rằng cái chức danh "cán sự hóa" của Quang "sọt" bấy lâu nay chỉ là do chính cậu ta "tự phong" à ? Lớp 6, lớp 7 tụi mình nào đã được học môn hóa, vậy mà mấy năm nay cu "sọt" cứ tự xưng là "cán sự hóa", rồi "kỹ sư hóa"... làm bao nhiêu đũa ở lớp khác thắc mắc, mà tớ chả biết giải thích thế nào cả. Cũng buồn cười thật, đến cả cô giáo chủ nhiệm cũng gọi nó như thế thì làm gì mà cu "sọt" chẳng sướng.

- Sao, cô Hà cũng gọi Quang "sọt" là "cán sự hóa" à ?

- Chả là thế này, hồi đầu năm lớp 7, cô đến nhà Quang có việc gì đó, thấy nó đang hí hoáy pha trộn đủ mọi thứ hóa chất, trên bàn la liệt ống nghiệm và chai lọ, cô ngạc nhiên lắm, hỏi :

- Em làm gì đấy ?

Nó trả lời :

- Em đang nghiên cứu một loại hóa chất bón cây làm thay đổi màu hoa.

Cô hỏi luôn:

- Nghĩa là thế nào ?

- Là... ví dụ : cây hoa đang màu đỏ chuyển sang màu hồng, màu vàng thành màu trắng chẳng hạn...

- Nhưng em đã học hóa đâu mà biết ?

- Em xem sách, và cả bố em dạy nữa...

- Giỏi quá nhỉ ! Bao giờ thành công báo cho cô biết nhé.

Chuyện tưởng chỉ có thể, ai ngờ sau khi lớp bầu cán sự các bộ môn, cô tuyên bố danh sách các môn xong xuôi, bảo :

- Ngoài ra, lớp ta còn có một ban cán sự nữa ở bộ môn mà cả lớp chưa được học - đó là môn "hóa học"...

Cả lớp thấy cô vừa cười vừa nói, ngạc nhiên nhìn khắp lượt, chẳng biết người ấy sẽ là ai. Cô Hà nói tiếp :

- Đó là bạn Nguyễn Danh Quang... Các em hãy học tập Quang, cô và nhà trường rất hoan nghênh, khuyến khích và tạo mọi điều kiện để các em tìm hiểu và học tập các bộ môn, kể cả những môn chưa học tới. Theo cô được biết, tuy năm nay mới vào lớp 7, nhưng bạn Quang đã tự học hết chương trình môn hóa học của lớp 8 và đọc thêm rất nhiều sách về lĩnh vực này. Về trường hợp của bạn Quang, cô hứa sẽ báo cáo lại với nhà trường và các thầy cô bộ môn có kế hoạch giúp đỡ bạn Quang học thêm. Nhân đây cô cũng muốn các em khác, nếu yêu thích môn học nào cứ mạnh dạn đề đạt với các thầy, cô giáo. Từ năm học này trở đi, nhà trường sẽ đặc biệt chú ý đến việc bồi dưỡng năng khiếu cá nhân ở tất cả các môn học kể cả những môn các em chưa học đến, hoặc thậm chí không có trong chương trình chính khóa...

Thế là từ buổi đó, Quang "sọt" được mang danh "cán sự hóa". Tổ bộ môn hóa học của các thầy cô giáo, sau khi tìm hiểu và xem xét, đã phân công nhau dành thời gian bồi dưỡng riêng cho cậu với chế độ đặc biệt, giúp Quang nắm thêm những kiến thức cơ bản của bộ môn này. Và một điều bất ngờ mà các bạn đã biết, trong hội nghị học tập của toàn trường năm ngoái, duy nhất có cậu học sinh lớp 7 Nguyễn Danh Quang được lên báo cáo kinh nghiệm học tập môn "hóa" - một bộ môn mà chương trình chính khóa khối lớp 7 chưa học tới... Sau hội nghị, tên cậu bé (mà ít người biết) háu ăn ấy, được các cán bộ giáo dục quận và thành phố rất chú ý. Một chuyên đề nghiên cứu "Phát hiện năng khiếu các bộ môn chưa được học" trong học sinh các trường phổ thông cơ sở được hình thành, gây nhiều chú ý trong giáo giới, mà ngay những trang đầu, tên của Quang "sọt" đã được nêu lên như một ví dụ điển hình...

Sáng "lợn" tranh luận :

- Nhưng năm nay, chúng mình bắt đầu được học "Hóa học" rồi, và cậu Quang nghiệm nhiên nhận chức "cán sự" chính thức còn gì...

- Ủ, thì coi như đến bây giờ ông "cán sự hóa" nhà ta mới hết thời gian "dự bị", được lên chính thức. Nhưng điều tớ muốn nói, là

mang cái bao tải gai này đến nhờ Quang "sọt" xem xét. Cậu ấy giỏi môn "hóa", có thể sẽ nghiên cứu, phát hiện ra điều gì chẳng.

Sáng nhất trí :

- Vậy đi ngay thôi. Ra điểm hẹn sớm một chút, nhân tiện xem các mũi trình sát kia có thu được kết quả gì không...

Cả hai cậu ôm gói bao tải sọt sắn đi ngay. Thình thoảng cả hai đứa dừng lại vờ sắn quần hay buộc lại giày giầy khi gặp lúc thì cái giấy gói kẹo cao su, lúc thì có những vết chân giày vãi trên đường. Chẳng nói cũng biết, chúng chỉ mong sao gặp lại những dấu vết đã tìm thấy ở hiện trường. Không biết chúng sẽ xử trí ra sao nếu gặp lại những vết giày hoặc những giấy gói kẹo giống hệt như thế ? Thói quen "nghề nghiệp" khiến các cậu luôn để ý quan sát, không bỏ sót một hiện tượng nào trên đường.

NỖI LO BỊ... CHẬM CHÂN

Hai mũi trinh sát tốp trước, tốp sau đã tập kết tại điểm hẹn. Nhưng nhìn quanh chưa thấy Minh "tổ cú" và Quang "sọt" đâu cả, Tùng "khềnh" sốt ruột xem đồng hồ : còn 5 phút nữa mới đến 14 giờ.

Sơn "mặt già" cũng nhìn đồng hồ và rút ở túi bạt đeo sau lưng ra một quả bóng cao su khá to. Không biết ông "mặt già" thủ quả bóng từ lúc nào. Cậu đập đập quả bóng nảy trên đất, cả bọn thấy vậy ủa vào đá ngay. Công việc đang "nước sôi lửa bỏng" đến thế, mà thấy bóng, các chàng trinh sát nhà ta quên hết, lao vào chèn nhau, rê dắt bóng, xếp gôn mi-ni, chia làm hai bên, đấu liên.

Quên không nói, bóng của cả nhóm để ở nhà Sơn "mặt già", mỗi khi tập trung ở điểm hẹn sân bóng, Sơn "mặt già" có nhiệm vụ mang theo để vừa giải trí vừa đánh lạc hướng những người tò mò khác trong các cuộc hội ý quan trọng cần phải giữ bí mật.

Chưa đá được mấy quả, đã thấy Minh "tổ cú" cùng Quang "sọt" hớt hơ hớt hải chạy lại. Đang "máu" bóng, chúng cứ mặc, vẫn

tiếp tục chơi, kể cả Quang "sọt" cũng vừa vào trận. Minh "tổ cú" bực mình nhẩy ra bắt lấy quả bóng, đưa hai ngón tay lên miệng huýt một hồi còi ra hiệu tất cả tạm dừng như một trọng tài.

Bảy giờ các trinh sát mới trở lại vị trí. Sơn "mặt già" cất bóng vào túi bạt. Cả bọn ngồi quây lại góc sân bóng. Bỗng từ xa, Tuyết Mèo con và Hạnh "chè đậu" đi như chạy tới, thở hổn hển :

- Các cậu buồn cười thật, sao chẳng báo gì cho tụi tớ biết, bất ngờ thay đổi giờ hẹn là thế nào ? Mà đã trang bị hệ thống "liên lạc" mi-crô phon rồi, có khó khăn gì đâu mà không "A lô" cho tụi tớ một tiếng...

- Buổi học sáng, chúng tớ mới biết tin. Tan học là tỏa đi luôn... Nhưng tớ cứ nghĩ Tùng "khềnh" phải báo cho các cậu rồi chứ...
- Minh "tổ cú" thanh minh.

Tùng gãi đầu gãi tai :

- Sau buổi học, tớ và Sáng cũng đi luôn chứ có về nhà đâu. Mãi vừa rồi mới được ăn cơm, vừa buông bát là đến đây luôn... Cũng... quên khuấy đi mất...

Sáng xuê xoa :

- Thôi, thì bây giờ hai cậu cũng đã đến đây rồi, bỏ quá cho chuyện ấy đi. Tùng vô tình quên thôi chứ có cố ý đâu... Mà làm sao hai cậu biết mà đến đây ?

- Tớ gọi mấy sang nhà Tùng "khềnh", thấy im re. Lại chạy sang nhà Sáng, cũng không thấy ở nhà, cả Minh "tổ cú" cũng vậy... tất cả đều "vườn không nhà trống"... Biết là có chuyện, nên về rủ Hạnh đến đây ngay, bắt trúng tú ! Vậy có chuyện gì thế?...

- Đây, bây giờ mới bắt đầu bàn, hai cậu ngồi luôn vào nghe một thể, đỡ phải nói lại nữa.

Tùng "khềnh" thực hiện chức trách chỉ huy chuyên án, bắt đầu luôn :

- Các cậu chuẩn bị giấy bút ghi chép. Lần lượt từng mũi trình sát báo cáo kết quả điều tra trước cả nhóm. Mũi số 3 của Minh và Quang cho biết trước đi...

Minh "tổ cú" đứng lên, giờ số :

- Kết quả thu được do thông tin của các chú công an cho biết : Chú Hoa đã báo cáo sự việc mất máy bơm nước vào lúc 7 giờ sáng nay trên đồn công an phường. Các chú hứa sẽ điều tra gấp để có thể nhanh chóng tìm lại máy bơm nước cho chú Hoa. Động thời các chú công an phường cũng đã triển khai kế hoạch điều tra kết hợp vận động quần chúng có biện pháp phòng ngừa tích cực để ngăn chặn những vụ việc tiếp theo. Ngoài ra mũi chúng tớ đã triển khai đi khắp vòng ngoài kể cả hai hướng chính : một về phía chợ, một về phía đường lớn ra phố. Tổng cộng có 11 cửa hàng bán đồ điện máy

và buôn bán sửa chữa đồ điện máy. Chúng tớ đã quan sát rất kỹ, phân lớn những máy bày bán đều rất mới. Chỉ có mấy hàng làm thêm dịch vụ sửa chữa, cuốn lại mô-tơ v.v... là có những chiếc máy bơm cũ bày. Có trường hợp là của khách sửa chữa, cũng có cái máy bơm bán luôn. Nhưng hoàn toàn không phát hiện ra cái máy KAMA8 nào sơn màu ghi như của chú Hoa tả. Chúng tớ có hỏi qua giá cả, được biết cái mới khoảng 500 đến 650 ngàn đồng, cái cũ dùng rồi cũng cỡ 350 đến 450 ngàn đồng. Ngoài ra không thu được thông tin dư luận nào của quần chúng cả. Báo cáo hết.

Cả bọn hí hoáy ghi chép, chúng tinh ý nhận thấy sự chán nản hiện trên nét mặt của Quang "sọt" và Minh "tổ cú". Minh tiếp :

- Đợt này nhóm chúng ta dám thất bại rồi ! Bố tớ bảo các chú công an mà đã ra tay tìm lại máy bơm cho chú Hoa thương binh, thì nhất định là tìm được. Tớ sợ chúng mình đã đi chậm một bước trước "đơn vị đồng nghiệp" hùng mạnh ấy.

Quang nói theo :

- Tớ đã báo trước mà, vụ này tụi tớ chịu thất nghiệp đầu tiên.

Tùng "khềnh" nháy Sáng "lợn", thản nhiên nói :

- Đề nghị trật tự, không tán chuyện lạc đề nữa. Đến lượt mũi số 2 báo cáo tiếp đi.

Không để mọi người chờ lâu, Sơn "sọ" lên tiếng :

- Riêng mũi trinh sát số 2 chúng tớ đã tiếp cận nhà chú Hoa thương binh nặng và các nhà hàng xóm lân cận để nắm tình hình dư luận trong khu tập thể. Cả đơn nguyên C19 chẳng ai biết gì về vụ mất trộm máy bơm nước nhà chú Hoa cả, tớ đã ra mấy hàng nước, hàng quà vờ uống nước, ăn kẹo để thăm hỏi, mọi người cũng đều nói vậy. Tất cả chẳng ai hay sự việc xảy ra, điều này chứng tỏ chắc chắn chú Hoa thương binh không làm âm i mà chỉ báo cáo các chú công an trên phường. Cả đơn nguyên nhà tập thể của Sơn "mặt già" cũng thế, dư luận quần chúng cũng không ai hay biết tí gì về vụ mất trộm ở bên nhà chú Hoa. Công việc điều tra của mũi chúng tớ gặp trở ngại lớn, cứ loanh quanh ở các hàng quán trong khu tập thể chẳng ích lợi gì. Đồng thời chúng tớ cũng luôn quan sát để ý đến tất cả những người đi đường qua lại xách túi, hay đeo xe đạp, gồng gánh v.v... cũng không phát hiện thấy có điều gì khả nghi liên quan đến vụ máy bơm nước. Tóm lại : Mũi chúng tớ đã làm hết sức nhưng kết quả vẫn là con số không. Sơn "sọ" dừng lại chấm dứt báo cáo.

Nghe hai mũi trinh sát báo cáo xong, Tùng kết luận :

- Như vậy, hiện nay các chú công an phường đã vào trận, theo Minh và Sơn "sợ" vừa nói, thì các chú công an sẽ quyết tâm tìm ra cái máy bơm và kiên quyết truy tìm thủ phạm. Đó là điều đáng mừng và yên tâm, nhưng lại là khó khăn cho nhóm mình trong việc điều tra. Bây giờ, đến lượt tội tở, mũi khám nghiệm hiện trường, báo cáo lại để các cậu cho ý kiến suy luận và phán đoán. Các cậu nhớ ghi chép đầy đủ nhé.

Tùng "khềnh" báo cáo tỉ mỉ công tác khám nghiệm hiện trường cùng với mọi tang vật thu được và những suy nghĩ dự đoán của hai đứa Tùng và Sáng "lợn" cho cả nhóm nghe.

Các cậu chàng trình sát ghi chép lia lịa và tranh nhau xem xét, vẽ lại mẫu để giày từ hai quyển sổ tay của Tùng "khềnh" và Sáng "lợn". Minh "tổ cú" xem xét tỉ mỉ những thứ thu được trong cái hộp con của Sáng "lợn" đưa ra qua lần kính lúp. Quang "sợ" thì cứ xem mãi cái bao tải, giờ chỉ còn ầm ầm, và căng mắt chú ý nhất đến những chữ ghi bằng mực tím đã bị mờ nhạt.

Trong khi mọi người đang thích thú với những tang vật mà mũi khám nghiệm hiện trường thu được, không khí phá án hăng hái hẳn lên. Tùng nói tiếp :

- Tóm lại, tuy đã thu được một số chứng cứ như : cái bao tải ướt, các vết chân giày,

giấy kẹo cao su, các đồ hàng khô còn sót lại trong đáy bao tải, nhưng chưa có hướng tìm ra đáp số ngay.

Để có kế hoạch phá án tiếp theo. Tở đề nghị giao chiếc bao tải bị ướt cho cán sự hóa Quang "sợ". Trong một thời gian ngắn nhất phải đọc được nội dung chữ ghi bên ngoài kể cả những chữ đã bị mờ.

Quang "sợ" giãi bày :

- Tở đã nhiều lần làm thí nghiệm với mực tím và các loại thuốc tím nói chung, nhưng mới chỉ dùng để tẩy xóa chứ chưa gặp trường hợp nào như thế này. Cho nên phải thí nghiệm nhiều lần, may ra mới có kết quả.

- Chính vì thế cả nhóm mới phải nhờ đến ông cán sự hóa học đại diện cho "Ban khoa học hình sự", thời gian rất gấp gáp, các cậu hiểu tình thế rồi đấy. Cả hai đơn vị đặc nhiệm đều lao vào phá chuyên án này, chậm chân một chút là các chú công an đã bắt được thủ phạm, tìm ra máy bơm trước mình. Công việc điều tra phá án của cả nhóm chúng ta chẳng hóa ra công toi à ? Đề nghị các cậu cho ý kiến.

Sáng "lợn" từ đầu đến giờ phải ngồi im, rất ngứa ngáy. Chỉ chờ ông chỉ huy chuyên án Tùng "khềnh" chấm dứt liền "mở máy" ngay :

- Tớ có ý kiến ! Này nhé, chúng tớ qua công tác khám nghiệm hiện trường khẩn trương, nhìn cả ăn cơm, tốn bao nhiêu là bánh rán, tất cả mọi chi tiết đã ở trong tâm tay. Bây giờ chỉ vì mấy dòng chữ khốn khổ viết bên ngoài cái bao tải, không luận ra nổi là chữ gì đành phải chậm lại chờ các cậu, chữ nếu không tớ cũng có hướng điều tra rồi. Theo tớ, cậu Quang "sọt" phải tạm gác mọi việc khác, lập tức về tiến hành ngay việc tái hiện lại các chữ ghi ngoài bao tải, sau đó cả nhóm sẽ cùng nhau phân đoán và phân công các hướng điều tra truy tìm tiếp theo, như thế sẽ hiệu quả và chính xác hơn. Trong thời gian cán sự hóa học Quang "sọt" làm việc, cả nhóm phải tuyệt đối giữ bí mật và phải phân công công việc cụ thể cho từng mũi, từng người khệp chặt vòng vây, tránh để thủ phạm kịp tẩu tán tang vật và thừa cơ cao chạy xa bay...

PHÁT HIỆN QUAN TRỌNG NHỜ... SÁCH ẢO THUẬT

Quang "sọt" cẩn thận đặt cái bao tải lên một góc bàn thí nghiệm, trên bàn xếp la liệt đủ loại chai lọ lớn nhỏ đựng nhiều loại hóa chất đủ các màu, một số đựng bột xanh, đỏ, vàng, trông thật vui mắt.

Quang "sọt" thận trọng lấy công-tờ bút (ống hút) hút ở mấy lọ nước màu ra mỗi thứ một ít. Xong đâu đó cậu lắc đều lên, rồi lại hút ra nhỏ vài giọt lên góc chiếc bao tải. Sau vài giây, chỗ được nhỏ hóa chất trên bao tải bỗng trắng ra (chắc là một thứ thuốc tẩy cực mạnh đã được Quang pha chế). Thành công rồi !

Quang "sọt" xoa xoa tay mở ngăn kéo bàn tìm kiếm và lại lôi ra một lọ mực, mực tím Cửu long hắc hoi. Cậu cẩn thận lấy một que tre làm bút, chấm mực tím viết một chữ gì đó vào một chỗ khác của chiếc tải. Ngồi đợi cho vết mực tím khô đi ư ? Không ! Không được, thời gian gấp lắm. Quang "sọt" chạy sang phòng ngoài, lục tìm được cái máy sấy tóc của mẹ. Nó lại chạy vào góc thí nghiệm, cắm điện cho máy sấy hoạt động rồi

xả hơi nóng vào chỗ vừa viết mực tím. Quả là được việc, chỗ mực tím và cả góc tải khô cong ngay.

Lần này, Quang "sọt" lại dùng công-tờ bút hút hóa chất đã được pha chế lúc nãy nhỏ vào chỗ đã viết mực tím và cả khu vực xung quanh. Vài giây sau, chỗ được nhỏ hóa chất lại trắng bong ra như chỗ đã nhỏ lần trước tẩy sạch sẽ cả những nét viết bằng mực tím. Không ổn rồi ! Khéo lại công toi đây.

Quang "sọt" lục trên giá sách, lôi ra một quyển đã rách bìa : "Trò chơi ảo thuật", Quang lật giờ từng trang tìm kiếm, chừng như tìm thấy điều gì. Nó ngừng lại, và lấy ống nghiệm khác, lại tiếp tục pha chế. Lần này cu cậu thận trọng hơn, đo đếm từng ly vạch kiểm tra trên các ống thủy tinh. Thêm một ít chất Phê-non Ta-lê-in, bớt đi một ít a-xít Clo-hy-dric rồi lại đóng thêm một thìa rượu thứ bột gì màu tím v.v... Quang "sọt" lại lắc đều lên, lại tiếp tục cân mẩu thí nghiệm. Kết quả lần này thật không ngờ : trên nền bao tải đã được tẩy trắng ra, còn nét mực tím vẫn còn nguyên. Thành công rồi chăng ?

Quang "sọt" định thực hiện ngay ở chỗ dòng chữ trên cái bao tải. Nhưng cậu chợt nghĩ ra : Nếu chỉ tẩy trắng xung quanh, còn nét mực tím vẫn giữ nguyên thì làm sao có

thể tái hiện được những nét còn bị mờ. Quang "sọt" lại xem sách, rồi còn giở cả giấy bút ra ghi mấy công thức hóa học của các phản ứng. Tính toán cộng trừ một lúc, cân bằng phương trình các phản ứng hóa học. Chưa chắc chắn lắm, cu cậu lại lôi cả bảng tuần hoàn của Men-đê-lê-ép ra tra cứu, tính hóa trị v.v... dường như đã hoàn chỉnh, trên trán nhà hóa học tí hon đã lấm tấm mồ hôi.

Lần này chỉ thấy Quang "sọt" pha, thêm vào ống nghiệm một ít bột màu tím và nhỏ thêm mấy lần các hóa chất màu trắng, xanh. Ở mỗi chai lọ, cậu đều cẩn thận dán nhãn hiệu các loại hóa chất viết bằng công thức hóa học.

Quang "sọt" lại dùng ống hút nhỏ vào chỗ mực tím trên góc chiếc bao tải, lạ chưa ! Chỗ nhỏ hóa chất khô dần dưới làn hơi xi của máy sấy tóc : Vết mực tím như được rõ lên đến vài lần và màu mực xẫm đặc hơn, còn xung quanh không trắng như lúc nãy nữa, bây giờ xung quanh lại trở về nguyên vẹn màu bao tải ban đầu cứ y như trò ảo thuật. Quang "sọt" lau mồ hôi trán, lau tay và xoa xoa hai bàn tay về hai lòng trông thấy.

Bắt đầu tiến hành vào dòng chữ trên chiếc bao tải. Để có kết quả hữu hiệu, Quang "sọt" cẩn thận si khô qua một lượt để hóa chất dễ tiếp nhận hơn.

Dòng chữ "B... Ca... chợ... ta..." như đánh đổ các trình sát, sau mấy phút đã dần nổi lên, tuy không được rõ như những chữ có sẵn, nhưng đã có thể đọc được khá dễ dàng. Quang đánh vần từng chữ : "Bà Cam chợ tạm".

Không kịp thu xếp, dọn dẹp bàn "đồ nghề" linh kinh trên bàn, Quang gói cái bao tải lại như cũ. Nhìn đồng hồ : đúng 15 giờ, cậu ôm gói "kết quả" thu được, đóng cửa, lao xuống cầu thang, quyết định báo ngay tin vui này cho cả nhóm.

Vậy là, nhờ những công thức hóa học hướng dẫn trong sách "Ảo thuật", Quang đã thí nghiệm thành công và chế ra thứ thuốc "hiện", khám phá được bí mật của dòng chữ mờ nhạt trên cái bao tải tang vật. Cũng có thể là Quang "sợ" gặp may - chắc nhiều bạn nghĩ thế. Nhưng cũng có sao, trên thế giới chẳng đã có biết bao sáng chế, phát minh tuyệt vời ra đời trong một thí nghiệm tình cờ đó sao. Điều cơ bản khiến chúng ta không thể không ghi nhận là : lòng nhiệt tình và sự miệt mài lao động của Quang đã được đền đáp xứng đáng. Trước khi đi, Quang đã không quên cẩn thận ghi lại cái công thức hóa học của thí nghiệm vừa làm. Chắc chắn lần sau, nếu gặp trường hợp

tương tự, các trình sát nhà ta sẽ chẳng còn phải vất vả vò đầu, bóp trán suy đoán nữa...

124

LẦN RA THỦ PHẠM, NHUNG...

Tên bà Cam ở chợ Tạm trong khu tập thể thì đa số các trình sát không ai còn lạ gì, nhất là Tuyết Mèo Con, Hạnh và cả Sơn "mặt già" nữa - những cô, cậu "đầu sai" của gia đình, thường vẫn phải đi chợ hàng ngày này, đều đã nhiều lần mua hàng khô ở sạp bà Cam. Việc tìm hiểu mối liên quan giữa bà Cam, cái bao tải và tên tội phạm được giao cho Quang "sợ" và Minh "tổ cú". Hay nói đúng hơn, chính hai cậu đã nằng nặc đòi nhận việc này bằng được; với lý do Quang có công tìm ra ~~bí mật~~ bí mật của dòng chữ trên cái bao tải, thì mới xác định được tên bà Cam bán hàng khô ở chợ tạm chứ!

Quang "sợ" và Minh "tổ cú" lao ra phía chợ tạm bằng xe đạp, tuy quãng đường gần nhưng tình thế khẩn cấp nên các cậu bàn nhau đi xe đạp cho nhanh. Vừa đi chúng

vừa bàn kế hoạch tiếp cận đối tượng, Minh "tổ cú" phân công :

- Đến đầu chợ, chỗ ban quản lý, cậu để tờ vào làm việc. Vì ở đó tớ quen mấy chú thường hay lên họp ở phường. Còn cậu tiếp tục vào chợ bằng xe đạp, giả vờ mua hàng gì đó, tìm bà Cam ở khu hàng khô.

- Yên tâm đi, khỏi phải nói. Tớ sẽ tùy cơ ứng biến.

Khu vực chợ đầy rẫy ! Minh nhảy tót ngay xuống khi nhìn thấy tấm biển đỏ đề chữ : "Ban quản lý chợ tạm". "- Đi nhanh, quay lại đây đón tớ nhé", Minh chỉ kịp nói với Quang mấy câu, rồi lững thững vào ngôi nhà của Ban quản lý chợ.

Ngay ngoài cửa có một chú đeo băng đỏ đứng trực, còn bàn trong, một chú nữa ngồi ở bàn giấy... Toàn những chú mà Minh đã quen mặt và hay gặp ở chỗ bố làm việc.

- Chào chú, hôm nay chú trực buổi chiều ạ ?

- À, Minh đấy à ? Đi đâu đấy cháu ?

- Cháu ra chợ mua mấy thứ lặt vặt cho bữa ăn chiều, tiện thể hỏi thăm nhà bà Cam bán hàng khô ở đâu. Mẹ cháu dặn thế, để tối mẹ cháu đến tận nhà trả tiền mua hàng còn thiếu.

- À, ra thế, bà Cam bán hàng khô ngồi ở cuối chợ kia kìa.

- Không, mẹ cháu chỉ hỏi nhà để tối mẹ cháu đến trả tiền thôi...

- Ô, thế thì cháu vào trong nhà hỏi chú Phong, bảo chú tra sổ là biết nhà ngay, nhiều người quá chú chịu chả nhớ hết.

Chỉ chờ có thế, mình tốt vào trong nhà. Chú Phong ngồi trong dường như đã nghe thấy yêu cầu của Minh, nên mãi bận làm việc chú chỉ nói :

- Sổ đây, cháu giờ ở chỗ danh sách các hàng khô ấy, chú đang bận một tí nhé.

Minh nhanh chóng lật sổ, tìm danh sách những người bán hàng khô và tên bà Cam. A, đây rồi ! Cậu trình sát rút bút và sổ tay ghi ngay. Xong việc, Minh "tổ cú" cẩn thận gấp sổ trả chú Phong, cảm ơn, rồi nhanh chóng ra về.

- Có địa chỉ chưa ? - Chú bình, tên chú đứng ngoài vừa cười cười thiện cảm vừa hỏi.

- Dạ, có đây rồi ạ, nhưng không biết hôm nay bà ấy có đi chợ không ? vì hôm nay mẹ cháu về sớm, muốn qua nhà trả tiền bà ấy luôn - Minh vờ nói thế và đảo mắt tìm Quang "sọt" suốt cả mấy dãy chợ.

- Bà Cam hôm nào chả đi, tối mới về, bà gửi ở nhà quản lý mấy bao tải hàng to nhỏ, giờ này mà đến, chắc chỉ có mỗi thằng Quất, con trai bà Cam, là may ra có nhà. Khổ, cái thằng ! Bố mất sớm, mẹ thì bận chợ búa, mà

nó thì bỏ học mấy năm nay lêu lổng chẳng giúp được gì.

Minh "tổ cú" giả dò không để ý đến những lời chú Bình nói, hỏi băng quơ :

- Thế ạ, con bà ấy có lớn bằng cháu không, nó học lớp mấy rồi ạ ?

- Ô nó lớn và cao hơn cháu một chút, nghe đâu dở lớp 7 thì bỏ học luôn. Cái thằng đến hư, chẳng biết lễ phép gì cả.

Minh "tổ cú" vẫn dõi mắt vào phía trong chợ tìm bóng dáng Quang "sọt", bỗng nghe chú Bình nói tiếp :

- À kia, thằng Quất kia kia, nó đến chắc mang cơm cho mẹ nó hay có việc gì đấy.

Minh "tổ cú" nhìn ra, thấy một thằng "choai", nhưng chắc hẳn phải hơn mình đến vài tuổi. Nó đi một chiếc xe đạp "Pơ-giô cổ" tàng tàng, đầu đội mũ cối bỏ sẵn quai, mắt đeo kính gọng vàng, mặc toàn quần áo bộ đội, chân đi đôi giày ba-ta màu đen, đang đạp vào chợ. (Vì là chợ tạm, làm hai bên đường đi, nên giữa đường xe đạp, xe máy vẫn đi lại bình thường).

Nói rồi Minh chạy bộ vào trong chợ, mắt vẫn dõi theo chiếc xe đạp của thằng Quất con bà Cam. Được một quãng, Minh thấy thằng mặc quần áo bộ đội rẽ vào một sạp hàng. Vừa hay Minh "tổ cú" cũng phát hiện thấy Quang "sọt" đang đỗ xe đạp tại đó mua một vài thứ gì.

Minh "tổ cú" làm ám hiệu cho Quang "sọt" nhận mặt đối tượng, đồng thời nó giả vờ đánh rơi mớ hàng vừa mua được để có điều kiện kiểm tra vết chân giày của tay Quất. Đường chợ nhộp nháp, nên vết chân giày in khá rõ, tuy không giữ được lâu nhưng đủ để nhận ra vết giày của thằng Quất con bà Cam bán hàng khô đúng y si vết giày nhóm khám nghiệm hiện trường thu được.

Nhặt xong mớ hàng rơi, Minh "tổ cú" làm hiệu cho Quang "sọt" đi ngay. Cuốc bộ ra đến đầu chợ, chỗ gần Ban quản lý, Minh mới nhảy lên xe đạp Quang "sọt", bấm bàn đi nhanh.

Ra khỏi khu vực chợ, Minh hỏi ngay :

- Thế nào, cậu đã nhìn thấy mặt đối tượng chưa ? Tớ theo sau ngay khi nó rẽ vào hàng khô. Bà hàng khô đấy chắc hẳn là bà Cam, mẹ nó.

- Tớ đã nhìn rõ rồi, bà đấy đúng là bà Cam, vì tớ đã quan sát khá lâu, nên nhìn rõ những bao tải của bà ta đều có chữ "Bà Cam..." cả.

Minh "tổ cú" nói tiếp :

- Địa chỉ của bà ta đây rồi, giờ chỉ còn mỗi một mục tiêu duy nhất, là thằng Quất con trai của bà ấy. Lúc tớ nhặt mớ hàng đánh rơi, tớ đã xác định vết giày chân trái của nó có vết sứt ở đầu mũi như mẫu thu

NHẮN TIN

- Em **Bùi ngọc Anh**, 25 ngõ Trần Cao Vân, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội : Sự mến mộ bộ truyện của em khiến các cô chú tác giả và NXB rất xúc động. Cảm ơn em. Tác giả sẽ có quà gửi em qua bưu điện. Đợi nhé. Chờ thư sau của em.

- Em **Đoàn Thúy Loan**, lớp 8A trường THCS Võ Thị Sáu, quận Lê Chân, Hải Phòng, nhà số 5 ngõ 147 tổ 1 phường Niệm Nghĩa : Thật tình cờ và ngẫu nhiên, ở nhà em cũng có tên riêng giống Tuyết Mèo con - Có bố giống Minh "tổ cú" và cá tính lại rất giống Tùng "khềnh". Thật là một sự trùng lặp thú vị. Chỉ riêng điểm này, em đã được đặc cách kết nạp vào CLB đặc nhiệm C21 rồi. Ba bạn Tuyết, Tùng và Minh sẽ chung góp tặng quà em đấy. Chờ nhé.

- Em **Nguyễn Văn Dũng**, lớp 8P2 trường THCS Việt-An, Thanh Xuân Bắc, Đống Đa, Hà Nội : Yêu cầu tái bản bộ truyện của em cũng giống nhiều em khác, sẽ được lưu ý xem xét. Song, trước hết, em hãy cứ đề đạt với đại lý sách mà em vẫn mua, vẫn có thể đáp ứng yêu cầu của em đấy. Cảm ơn sự mến mộ của em. Cũng nên đọc đủ bộ thì tới đây mới có thể dự thi được chứ.

- Em **Vũ Thu Hà**, 125 phường Khắc Khoan, thị xã Sơn Tây, Hà Tây, lớp 6 chuyên ngữ trường chuyên : Đã nhận được thư em, nguyện vọng của em sẽ được đáp ứng. Chờ những dòng tâm tình... dài hơn.

- Em **Lương Kim Mai**, lớp 7C trường PTCS Trần Quốc Toản : Bìa của bộ truyện có thay đổi màu đáy chữ. Mai đã nhận được quà chưa ? Trả lời và cho cảm nghĩ nhé.

- Em **Đoàn Thị Tuyết** và **Đoàn Thị Lan**, 24 ngõ 36 Cẩm Bá Thước, phường Lam Sơn, TP Thanh Hóa, học sinh lớp 8 : Em sẽ được kết nạp vào "CLB đặc nhiệm C21", tuy chưa tìm ra vụ án nào, song miễn cứ công nhận và yêu quý các trinh sát đặc nhiệm của bộ truyện là được rồi.

- Em **Trịnh Thu Hương**, lớp 10, khu tập thể Công ty Thạch Bàn, Gia Lâm, Hà Nội : Bộ truyện "Nhóm đặc nhiệm C21" dự định phát hành 30 tập, trong 30 tuần. Nhưng nếu được các em ưu ái và mến mộ, rất có thể sẽ hơn nữa. Còn chuyện các trinh sát C21 có thật không, em cứ xem tiếp sẽ biết.

- Em **Trần Thị Bích Ngọc**, lớp 8D9 trường PTCS Quang Trung II, phường Vạn

Mỹ, quận Ngô Quyền, Hải Phòng : Tên em đã được vào danh sách thành viên CLB đặc nhiệm C21 rồi. Chờ thư sau dài hơn. Hãy nói cảm nghĩ của em về bộ truyện nhé. Thư nhớ đề ngày, tháng đấy !

- Em **Nguyễn Việt Anh**, lớp 8 trường chuyên văn-toán, Sơn La - nhà 106 Nguyễn Lương Bằng, tổ 14 phường Quyết Thắng, Sơn La : Sáng kiến về các "mục" cuối sách của em đang được nghiên cứu, thực hiện. Hiện CLB đặc nhiệm C21 cũng là hình thức để các em "nối vòng tay thân ái", giao lưu, kết bạn với nhau đấy thôi. Tuyết Mèo con và Hạnh "chè đậu" gửi lời hỏi thăm em đấy.

- Em **Vũ Thị Thu**, lớp 9 I, trường PTCS Võ Thị Sáu, phường Niệm Nghĩa, quận Lê Chân, tổ 1, ngõ 147, nhà 33 : Cảm ơn những tình cảm của em đối với nhóm trinh sát đặc nhiệm C21. Tuyết và Hạnh sẽ có quà mừng cho em đấy.

CÂU LẠC BỘ ĐẶC NHIỆM C21

được và còn nhận rõ số giày là 38, giờ phải
phóng nhanh về báo cho cả nhóm có kế
hoạch hành động gấp.

*

* *

Mời các em đón đọc tập tiếp theo :

"NHỮNG HẠT THỦY TINH ĐẮNG"

MỤC LỤC

- 117- Cái đài "chết" và con
chuột sống
- 118- Niềm vui ngày khai trường
- 119- Chuyên án "MKM8"
- 120- Cái bao tải ướt
- 121- Cán sự hóa hết thời gian
dự bị
- 122- Nỗi lo... chậm chân
- 123- Phát hiện quan trọng nhờ
sách... "ảo thuật"
- 124- Lăn ra thủ phạm, nhưng...
- 125- Cuộc đấu không đơn độc

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ CZI

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in :

Tác giả

In 1000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTĐ Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 11-1996.

Vào năm học rồi, nhưng cái máy bơm nước không cánh mà bay nhà chú Hoa thương binh, hàng xóm của Minh "tổ cú" và Quang "sọt" khiến các trinh sát không thể làm ngơ. Vụ án "KM-8" tuy điều tra gặp không ít khó khăn, rắc rối, song cũng nhiều tình tiết ly kỳ, thú vị. Đến nỗi Sơn "mặt già" phải hy sinh cắt đầu "cua" và Hạnh "chè đậu" suýt nữa phang nhầm ông anh "nuôi" một chưởng chí tử.

Đón đọc tập sau:

"Những hạt thủy tinh đáng", vụ án bắt đầu bằng tính đa nghi "Tào tháo" của Quang "sọt". Nhưng không phải thủy tinh thật đâu nhé...

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

C21

Giá : 3500 đ

LÊ TẤN HIẾN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

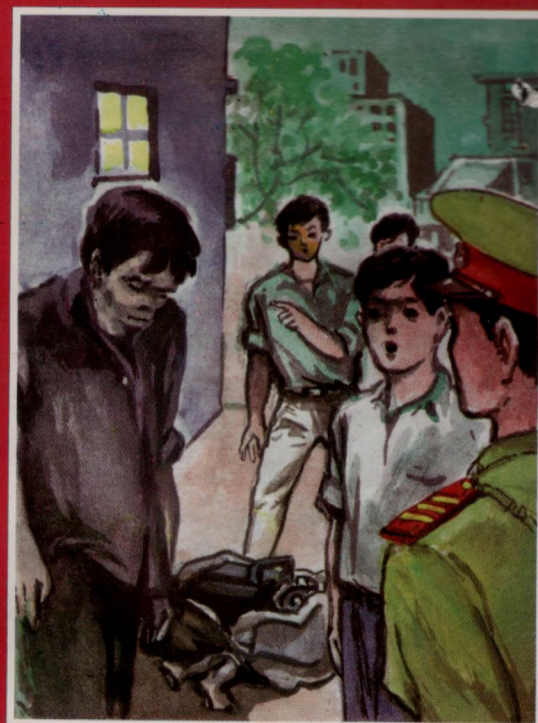
LÊ TẤN HIẾN

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

C21

TRUYỆN THIẾU NHÌ

TỪ CÁI BAO TẢI ƯỚT

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996